DEN danske STJERNE

August 1980 · 129. Årgang · Nummer 8

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

August 1980
Årgang 129
Nummer 8

Inholdsfortegnelse

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

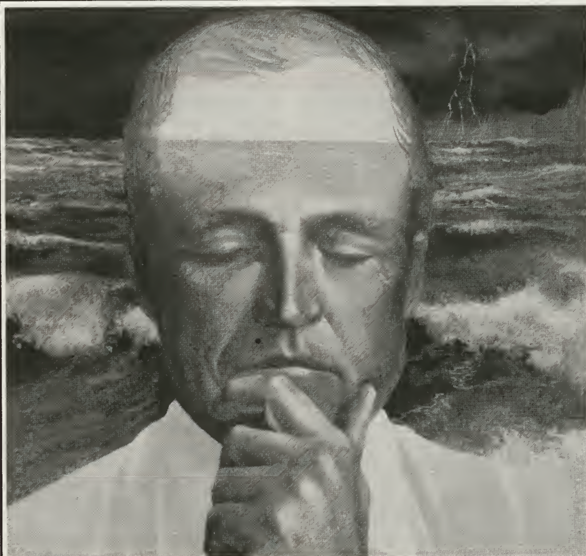
PBMA 0482 DA

Helligåndens vejledning

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Som indledning til det emne, jeg har valgt at tale om i dag, „Helligåndens vejledning", citerer jeg en udtalelse, der blev fremsat for nogen tid siden af Kurt Waldheim, generalsekretær for De forenede Nationer:

„Helligånden bringer fred til alle, som vil følge den... Den bringer fred til den retfærdige, selv om han står alene i en ugudelig verden."

„Jeg ønsker ikke at skjule," sagde han, „min udtalte bekymring over situationen, som den nu er i verden, en bekymring, som jeg ved, deles af ansvarlige mennesker overalt. Der er en næsten universel fornemmelse af angst for, hvor vor tids urolige udvikling kan bringe os, en fornemmelse af dyb uro over fænomener, som vi ikke helt forstår og langt mindre kan kontrollere. Denne i overvejende grad deprimerende spekulation over, hvad der vil ske i fremtiden, giver sig udtryk i en hjælpeløshed og fatalisme, hvilket jeg i høj grad finder urovækkende. Det er ikke et nyt fænomen. Skrækindjagende profetier har så ofte før været symptomer på omskiftelige perioder i menneskhedens historie. Det, der er nyt, er omfanget og størrelsen af de probelemer, der giver grund til disse fornemmelser. . .

I dag er den civilisation, der står over for en sådan udfordring *ikke* blot en lille del af menneskeheden - det drejer sig om hele menneskeheden." (Tale holdt i De forenede Nationers generalforsamling den 30. august 1974; fremhævelse tilføjet.)

Jeg går ud fra, at vi, uden at jeg går mere ind herpå, alle er enige om, at vi lever i en tid med forvirring og virvar. Efterhånden som forholdene forværres, bliver det mere og mere tydeligt dag for dag, at vi er på vej mod et sammenstød med frygtelige konsekvenser. Jeg er overbevist om, at intet med undtagelse af Helligåndens vejledning kan bringe os sikkert igennem. Jeg gør opmærksom på vores ubehagelige situation, ikke fordi jeg ønsker at tage modet fra jer, men fordi jeg ønsker, at I skal se og tydeligt erkende de vanskeligheder, vores verden befinder sig i.

Personligt er jeg ikke fortvivlet. Jeg er bekymret, men jeg lever ikke i bestandig rædsel. Det siges, at nu afdøde præsident J. Golden Kimball engang overværede et stavskonferencemøde, hvor den taler, der talte umiddelbart før ham, optog næsten hele tiden med en brændende udfordring til omvendelse; da bror J. Golden Kimball endelig kom på talerstolen, sagde han ganske enkelt: „Der kan I se, brødre og søstre. Det bedste ville nok være, om vi allesammen gik hjem og begik selvmord."

Til trods for vor tids alvor anbefaler jeg ikke bror Goldens råd, for jeg har en urokkelig overbevisning om, at hvis vi vil følge Helligåndens vejledning, kan og vil Herren bevare os og bringe os sikkert igennem.

At vi er kommet til den afgrundens rand, hvor vi nu er placeret, er ikke nogen overraskelse for ham. Han så katastrofen nærme sig og sørgede for en måde at undslippe. For så længe siden som den 1. november 1831 sagde han:

„Derfor har jeg, Herren, kaldt min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg (kendte de ulykker, der) skulle ramme jordens indbyggere.

. Jeg har også givet andre befaling om at forkynde dette for verden." (L&P. 1:17-18)

Forud for denne udtalelse havde han forklaret grunden til de kommende ulykker med disse ord:

„De (dvs. jordens indbyggere) søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen, som bliver gammelt og skal forgå." (L&P. 1:16)

Den udvej der er sørget for i de befalinger Herren havde givet til Joseph Smith og vejledt ham og „andre" at forkynde for verden, er Åndens vejledning. I befalingerne forkynder Herren specielt og medfølende, at denne vejledning er en realitet og til rådighed for ethvert menneske, og at den, hvis den følges, vil være

til løsning af alle vore problemer - individuelle, nationale og internationale. At det er enhver sjæls fødselsret at kunne glæde sig derover, gøres klart i de efterfølgende udtalelser, der findes i afsnit 84 af Lære og Pagter: „Ånden giver," siger Herren, „hvert menneske, som kommer til verden, lys, og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst.

Og enhver, der lytter til Åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen.

Og Faderen lærer ham om den *pagt* (Jesu Kristi evangelium), som han har fornyet og bekræftet på jer; og som han har bekræftet på jer, ikke blot for jeres egen skyld, men for hele verden." (L&P. 84:46-48; fremhævelse tilføjet.)

Den fantastiske sandhed - at enhver sjæl oplyses af Kristi Ånd og begaves med evne til at reagere på dens vejledning - er fuldstændig forståelig, når vi husker på, at jordiske mennesker, gennem arv, er ånder. De er født som Guds åndelige børn. Det er derfor naturligt, at der fra forudtilværelsens åndelige liv forbliver evner til instinktivt at reagere på Åndens tilskyndelser.

Den sandhed, at „enhver, der lytter til Åndens røst, kommer til Gud", gentages ofte i skrifterne. I afsnit 93 i Lære og Pagter siges det på denne måde:

„Sandelig, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.

At jeg er det sande lys, som oplyser hvert menneske, der kommer til verden." (L&P. 93:1-2)

På den anden side bliver de, som afviser Åndens vejledning og oprørsk giver efter for den ondes fristelser, sanselige, kødelige og djævelske og ledes i den anden retning. Lehi siger det på denne måde:

„Derfor er menneskene fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er." (2. Nephi 2: 27).

Betydningen af at få og følge Åndens vejledning kan ikke overvurderes, for det er det, som adskiller de retfærdige fra de ugudelige.

„Den, som ikke kommer til mig, er under syndens trældom.

Herpå kan I kende den retfærdige fra den ugudelige og forstå, at den hele verden netop nu sukker under synd og mørke." (L&P. 84:51, 53)

Denne lærdom gentages i skrifterne igen og igen. For eksempel står der i afsnit 93 af Lære og Pagter, at „hvert menneske, hvis ånd ikke vil modtage lyset, er under fordømmelse." (L&P. 93:32)

Sådanne belæringer fastslår tydeligt den kendsgerning, at den åndelige vejledning, der modtages af hvert enkelt menneske, fuldstændig afhænger af den enkelte. Hver enkelt oplyses af Ånden, når han kommer ind i verden, får sin handlefrihed og holdes ansvarlig for, hvordan han benytter den.

Der synes ikke at være nogen mellemvej. Når mennesker afviser Helligåndens vejledning, overlades de til deres egen klogskab og til onde ånders tilskyndelser. Som Jesus lærte nephiterne, „vil de for en tid have glæde af deres værk, (men) snart kommer enden, og da hugges de om og kastes i ilden, hvorfra intet vender tilbage." (3. Nephi 27:11) Historien, skrifterne og de daglige erfaringer bekræfter denne sandhed. Menneskers uinspirerede klogskab vil aldrig løse vore vanskeligheder.

Tiden er kort; en verdensomspændende katastrofe kan kun undgås, hvis nok

mennesker kan bringes til at ydmyge sig og følge Helligåndens vejledning. Herrens åbenbaringer er præcise med hensyn til, hvad der vil ske, hvis dette ikke sker. Blandt andet har Herren sagt, at „ødelæggende plage skal komme over jordens indbyggere, og dersom menneskene ikke omvender sig, skal plager udgydes over dem, indtil jorden bliver tom og dens indbyggere udryddet og aldeles tilintetgjort ved min tilkommelses herlige åbenbarelse." (L&P. 5:19)

Om verden vil vælge denne måde at undslippe på eller ej, har imidlertid ikke nogen indflydelse på, hvad vi skal gøre. Vi må gøre alt, hvad vi kan for at give dem de åbenbarede udveje og af al vor magt få dem til at anerkende dem. Men for os selv gælder, at vi må tage det standpunkt, som Josua tog, da han sagde til Israel:

„Vælg i dag, hvem I vil tjene . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" (Josua 24:15).

Helligånden bringer fred til alle, som vil følge den. Lige så sikkert som den bringer fred til et helt folk, sådan som den gjorde til Enoks folk og til nephiterne i deres bedste tid, således bringer den fred til den enkelte retfærdige, selv om han står alene i en verden af ondskab.

Mormon, der ledte et oprørsk, forhærdet, gudløst folk, med hvem Ånden havde ophørt at kæmpe, skrev til sin søn Moroni:

„Og nu, men elskede søn, lad os, uagtet deres hårdhed, arbejde med flid, thi dersom vi hørte op med at arbejde, ville vi komme under fordømmelse; thi vi har et arbejde at udføre, medens vi dvæler i denne lerhytte, for at vi kan overvinde al retfærdigheds fjende og finde hvile for vor sjæl i Guds rige." (Moroni 9:6)

Profeten Joseph kunne på sin vej til Carthage sige: „Vær ikke urolige, brødre, for de (et kompagni beredne soldater) kan ikke gøre jer mere, end sandhedens fjender gjorde med de fordums hellige - de kan kun dræbe legemet." Lidt senere tilføjede han: „Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighed er uplettet for Gud og alle mennesker." (*History of the Church* 6:554-55 og L&P. 135:4)

Det er ikke muligt at afskrække eller slå et folk eller et menneske, som følger Helligåndens vejledning. De, som forsøger det, erfarer betydningen af Frelserens ord:

„Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Joh. 14:27)

I afsnit 9 i Lære og Pagter findes en prøve, hvorved man kan forsikres om, at man bliver vejledet af Ånden. Jeg anbefaler, at vi gør brug af den til en fortsat praksis.

„Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt," sagde Herren til Oliver Cowdery som svar på et spørgsmål om oversættelsen af guldpladerne, „og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt." (L&P. 9:8)

Husk at „Ånden giver lys til hvert menneske, som kommer til verden." (se L&P. 84:46) Ethvert menneske, fødes med Kristi lys i sin sjæl, og det er kun, når det vælger at afvise det lys, der vil vejlede det gennem verden, at det bliver kødeligt og sanseligt og djævelsk. Alle skrifterne er enige om dette punkt. Ikke blot ønsker jeg, at I vil huske, at „Ånden giver lys til hvert menneske, som kommer til verden" men husk også, at „Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst", og at „enhver, der lytter til Åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen." (L&P. 84:46-47)

Hvis I ønsker at få og bevare Åndens

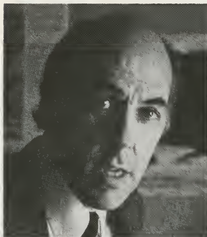
vejledning, kan I gøre det ved at følge dette enkle firepunktsprogram:
For det første, bed. Bed flittigt. Bed sammen med andre. Bed på offentlige steder men glem aldrig Frelserens råd: „Når du beder, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din Fader, som er i det skjulte, og din Fader, som ser i det skjulte, skal betale dig." (Matt. 6:6)
Lær at tale til Herren: påkald hans navn i stor tro og tillid.
For det andet, studer og lær om evangeliet.
For det tredie, lev retfærdigt; omvend jer fra jeres synder ved at tilstå dem og forsage dem. Og følg derefter evangeliets belæringer.
For det fjerde, udfør tjeneste i kirken.
Hvis I vil gøre dette, vil I få Helligåndens vejledning, og I vil med succes gå gennem verden uden hensyn til, hvad folk af verden måtte sige eller gøre.
Endelig vil jeg citere nogle få udtalelser fra åbenbaringen, hvorfra min tekst „Helligåndens vejledning" er taget. Den første del af denne åbenbaring er en overtalende opfordring fra Herren til hans folk om at komme til ham, mens der endnu er tid. Det øvrige af åbenbaringen er en gentagelse af hvad Herren sagde til sine disciple om tegnene på hans komme den dag, han skal komme i herlighed i himlens skyer. Han kom med disse udtalelser til apostlene som svar på deres spørgsmål om tegnene på hans andet komme. Og i denne åbenbaring gentog han dem for profeten Joseph Smith.
Som ét af tegnene, „skal et lys bryde frem blandt dem, der sidder i mørke, og det er mit evangeliums fylde.
Men de modtager det ikke; thi de ser ikke lyset, men de vender deres hjerte bort fra mig på grund af menneskebud." (se L&P. 45: 28-29)
Der skal være „rygter om krige . . . hele jorden skal være i bevægelse". Som følge af en „susende svøbe . . . en hærgende sygdom skal dække landet; . . . blandt de ugudelige skal menneskene opløfte deres røst, forbande Gud og dø.
Der skal også være jordskælv forskellige steder, og store ødelæggelser. Dog vil menneskene forhærde deres hjerter mod mig og gribe til sværdet mod hinanden og slå hinanden ihjel.
Og det skal ske, at den, der frygter mig, skal forvente Herrens store dag og tegnene på Menneskesønnens tilkommelse.
Og - se, jeg kommer. Og de skal se mig i himlens skyer, iført magt og megen herlighed, med alle de hellige engle; men den, der ikke venter mig, skal afskæres.
Da skal Herrens arm falde på folkene.
Og ulykker skal ramme spotteren, og foragteren skal fortæres, og de, der tragtede efter uretfærdighed, skal omhugges og kastes i ilden.
Og på den dag, da jeg kommer i min herlighed, skal den lignelse, som jeg fortalte om de ti jomfruer, blive opfyldt."
Og her er så prøven:
„Thi de, der er kloge og har modtaget sandheden og taget Helligånden til vejleder og ikke har ladet sig forføre, skal ikke omhugges og kastes i ilden, men skal bestå på den dag.
Og jorden skal gives dem til arv; og de skal formere sig og blive stærke, og deres børn skal vokse op uden synd til frelse.
Thi Herren skal være midt iblandt dem; og hans herlighed skal hvile over dem, og han skal være deres konge og lovgiver." (L&P. 45:26, 31-33, 39, 44, 47, 50, 56-59; fremhævelse tilføjet.) I forstår, at det at være oprigtige i, hvad vi gør, ikke er nok: Vi må tage Helligånden til vor vejleder og ikke blive bedraget.
Gud velsigne jer, mine brødre og søstre; at vi må være så fornuftige at tage Helligånden til vor vejleder og derved fuldkommengøre formålet og opnå belønningen, hvorfor dette liv blev givet til os, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Det er ikke ægteskabet, der slår fejl . . .”

Da ægteskabet er selve livets grundvold og den mest indgående forpligtelse i alle livets forhold, kræver det, både før og efter, at man bestandigt ransager sig selv, en konstant hengivenhed og stadig selvdisciplin. Og vi beder indtrængende vore unge mennesker, om ikke umodent, impulsivt og uden alvorlig og ærlig omtanke, hovedkulds at fare ind i det, der er den mest indgående forpligtelse i hele livet. Og de, som er gift, vil vi indtrængende opmuntre til ikke hovedkulds at fare ud af det.
Ægteskab kræver meget mere end fysisk tiltrækning for at blive en succes. Det kræver fornuft og karakterstyrke. Det kræver tillid, humoristisk sans, tålmodighed og forståelse for det ufuldkomne. Til ægteskabet løber de daglige gøremål og at lære at leve sammen med dem som man ved de meste hellige pagter og forpligtelser har overgivet sig til.
„Det er ikke ægteskabet der slår fejl.” sagde dr. Fosdick, „det er menneskene der slår fejl. Alt hvad ægteskabet gør, er at vise folk vejen frem.” (Dr. Harry Emerson Fosdick: *Marriage)* „Kærlighed er ikke at modtage, det er at give,” sagde Henry Van Dyke, „ingen urealistisk drøm hvor alt er skønt, opfyldelsen af vanvittige ønsker . . . det er godhed, og ære, og fred og en ren levevis.” Henry Van Dyke: *Little Rivers: A Handful of Heather) Til* dette tilføjede James Russell Lowell: „(Kærlighed) er noget at gå tur med, hånd i hånd, gennem denne verdens arbejdsdag.” (James Russell Lowell: *Love)* For at ægeskabet skal have størst mulighed for at overleve, skal det helst indgås af to mennesker med så forenelige baggrunde, principper og formål at disse ting aldrig får dem til at glide fra hinanden.
Alle mennesker må foretage tilpasninger, alle har vanskeligheder der skal overvindes. Der er ingen af os der er fuldkomne. Vi har alle meget at tilgive, meget at forstå, idet vi er opmærksomme på at alle er menneskelige og at et ægteskabs succes opnås ved tålmodighed og forståelse, venlighed og betænksomhed, fornuft og karakterstyrke samt en ærlig vilje til at få disse ting til at fungere.
Ægteskab er en så betydningsfuld sag at det bør omfattes med den mest hellige betænksomhed og bønsomme overvejelse. Det bør ikke undgås efter en pludselig indskydelse eller ved en øjeblikkelig forelskelse, men vi bør skænke det alt det bedste vi har i os for at gøre det bedst muligt. Det burde være utænkeligt at et ægteskab blev indgået letfældigt eller nogen sinde behandlet således.

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almen evangelisk interesse, besvaret som vejledning og ikke som officiel meddelelse om kirkens politik.

Eric Stephan,
hjemmelærer og søndagsskolelærer i Edgemont Eleventh Ward, Edgemont Provo Utah Stake, svarer:

Hvad er familiens forpligtelse i en hjemmeundervisnings-situation?

Det er et glimrende spørgsmål! Somme tider betragter vi hjemmelærerarbejdet som udelukkende lærerens opgave. Måske mener vi, at familiens eneste forpligtelse er at nyde de få minutter med selskabelig konversation med disse to besøgende venner, for derefter at falde hen i passiv opmærksombed, så længe budskabet fremføres.

I virkeligheden er en hjemmelærer „*en kilde, der skal benyttes af faderen* som hjælp til at føre familien fremad mod fuldkommengørelse" (*Det melkisedekske Præstedømmes studievejledning* 1974-75, fremhævelse tilføjet). Deraf fremgår det, at hjemmelæreren har ansvaret for at søge vejledning fra faderen, eller, hvis der ikke er en sådan i hjemmet, fra familiens overhoved.

Men familien har også en forpligtelse til at give vejledning til hjemmelærerne for at gøre deres besøg effektive. Familiens overhoved kan hjælpe hjemmelæreren med at vælge budskabet ved at forsyne ham med oplysninger om familiens daglige behov. Han kan opmuntre hjemmelæreren til at vogte over familien og styrke den. Hvis familiens overhoved er en passiv fader, kan moderen følge evangeliske principper ved at diskutere familiebehov med sin mand, sammen med ham planlægge og opnå hans godkendelse af alle familieaktiviteter, og ved at opmuntre hjemmelæreren til først at henvende sig til faderen for at få vejledning.

De lykkeligste hjemmelærere, jeg kender, er dem, der opfylder ægte familiebehov. Jeg kender en fader, som gav sine hjemmelærere en liste over hver enkelt familiemedlems mål for de næste seks måneder og bad hjemmelærerne hjælpe hver enkelt barn og forældre med motivering og forståelse til at opnå de mål. Denne fader hjalp hjemmelæreren til at være en vogter og en hæjhjælpekilde. Da hjemmelæreren skal være den første hjælpekilde ved problemer, er det også faderens eller familieoverhovedets forpligtelse at stole på dem og benytte sig af deres hjælp. □

Dr. Clifford J. Stratton,
professor i anatomi ved University of Nevada's School of Medical Sciences og medlem af højrådet i Reno Nevada North Stake, besvarer spørgsmålet:

Jeg ved, at te og kaffe indeholder stoffer, der er skadelige for os, men kan dette præciseres nærmere?

Virkningerne af te og kaffe kommer fra den koffein og teofyllin, de indeholder - to alkaloider, eller naturlige forbindelser, der findes i planter overalt i verden. Med et fælles ord kaldes de Xanthiner (puringruppen), fordi de er så nært beslægtede kemisk set, og fordi de på næsten identisk måde påvirker legemet. Aspirin (og mange andre almindelige medikamenter) indeholder også Xanthinsammensætninger.[1]) Mens Xanthiner har nogen værdi, når de bruges som medicin, øver de skadelige påvirkninger,når de benyttes kritikløst.

Xanthinerne stimulerer hjernen og rygmarven, øger hjertets funktion, indsnævrer de blodårer, der nærer hjernen (det er derfor ekstra stærke aspirintabletter så bemærkelsesværdigt hjælper hovedpine), letter åndedrætsvanskeligheder ved at afslappe visse muskler, styrker sammentrækningen af armog benmuskler, øger produktionen af urin, øger mængden af mavesyre, og i almindelighed øger legemets stofskifte.[2]) Det er klart, at deres omhyggeligt kontrollerede medicinske benyttelse er mangfoldig og forskelligartet. Lige så selvfølgeligt er det, at misbrug af dem kan forårsage alvorlige bivirkninger.

Nogle mennesker mener, at den garvesyre, der findes i te og kaffe, er grunden til, at man bør undgå dem. Også her gælder det, at garvesyre er nyttig til medicinsk brug, fordi den får vævene til at trække sig sammen, hvorved man kan kontrollere blødning, og også til behandling af diarré. Men garvesyre hører ikke til blandt Xanthiner.

En overdosis Xanthin kan forårsage mange symptomer på skadelig virkning, omfattende diarré, svimmelhed, rysten, hyppige vandladninger og søvnløshed. Xanthin-afvænning kan forårsage smertefuld hovedpine. Hvor meget der udgør en for stor dosis er individuelt forskelligt. Nogle undersøgelser viser, at mellem 50 og 200 mg. koffein vil give mærkbare virkninger. □

---

[1]) To betydelige farmakologiske bøger angiver doser, større end 250 mg., som værende store.
[2]) En kop med 200 gr. kaffe indeholder mellem 100 og 150 mg.; en kop te af samme størrelse indeholder mellem 65 og 75 mg.[1])

[1]) J. F. Greden: „Anxiety or Caffeinism: A Diagnostic Dilemma" i *American Journal of Psychology* 131 (1974): 1089-92. 2) J. C. Ritchie: „Central Nervous System Stimulants, the Xanthines" i *The Pharmacological Basis of Therapeutics*, ed. L. S. Goodman and A. Gilman (New York: McMillian Publishing Co., 1975, pp. 367-68; E. B. Truitt: „The Xanthines" i Drill's *Pharmacology in Medicine*, 46th. ed., ed. J. R. Dipalma (New York: McGraw-Hill Book Co., 1971), pp. 533-56.

Rejse hen mod retfærdighed

A. Lynn Scoresby

Først troede jeg, det var en opregning af aktiviteter. Så troede jeg, at det bare betød at eliminere synd. Men så gjorde jeg en stor opdagelse. . .

Jeg var atten år - og indskrevet i en Mormons Bogklasse ved Brigham Young universitetet - da jeg fandt ud af, at jeg ikke vidste, om evangeliet var sandt. Selve erkendelsen var et chok, fordi jeg havde samlet mig en hel række af 100%belønninger, havde været yderst aktiv i enhver form for kirkeaktivitet og altid havde gået ud fra, at kirken var sand. Men antagelse er ikke kundskab. Lydig og troende anvendte jeg derfor

struktionerne i Alma 32 og Moroni 10:4-5, og jeg modtog fra Gud den forsikirng, som jeg søgte.

Formålet med det, jeg skriver her, er ganske enkelt at dele mine oplevelser og den indsigt jeg har fået ved at prøve at efterleve evangeliet, med andre. Ethvert menneskes åndelige udvikling er naturligvis noget meget personligt. Ingen anden har haft nøjagtigt mine erfaringer eller følelser. Men det forekommer mig, at visse principper eller opfattelser er universelle, og at mine erfaringer kan være nyttige for én eller anden.

Første fase: spørgsmålet

Det vidnesbyrd, jeg havde fået fra Herren gennem Helligånden, var nok til at få mig til at ønske retfærdighed. Jeg havde stillet det rigtige spørgsmål - hvad er retfærdighed - men så satte jeg kurs hen mod svaret med nogle forkerte antagelser. Jeg havde ikke forstået forgreningen af det vidnesbyrd, jeg havde fået - først og fremmest at dette vidnesbyrd var et magtfuldt bevis på eksistensen af en personlig Gud, som er interesseret i mig.

Denne enkle men vigtige kendsgerning undgik på én eller anden måde min opmærksomhed. Jeg betragtede stadig væk bøn som et middel til at opnår velsignelser, ikke som et middel til samvær med Gud. Jeg har siden lært, at det at bede for at have kommunikation med Herrens Ånd er et langt sandere formål end at bede for at opnå velsignelser - at det er kommunikationen, der arbejder med os for at gøre os bedre, ikke velsignelsen.

Anden fase: er retfærdighed ganske enkelt at opfylde alle sine kirkelige forpligtelser?

Jeg mente, at retfærdighed hverken var mere eller mindre end at gøre simpelthen alt, hvad jeg blev bedt om af mine ledere i kirken. Jeg tror nok, at jeg mente, at det at være retfærdig på én eller anden måde var et system, et sæt regler. Så jeg gjorde dette til mit mål og begyndte. Jeg udførte en mission, giftede mig i templet, blev næsten straks ordineret til højpræst og kaldet til rådgiver i et biskopråd, og fik derefter mange andre kaldelser. Jeg forsøgte regelmæssigt at besøge templet, lære og udføre genealogi, holde familiehjemmeaftener, betale tiende og offergaver, give til wardsbudget og byggefond, samt ganske enkelt at gøre alt, hvad min biskop bad om.
Jeg kunne ikke nægte, at belønningerne for disse aktiviteter var store. Men jeg kunne heller ikke påstå, at jeg blev vidunderlig retfærdig som resultat deraf. På én eller anden måde var jeg endnu besværet af følelser af skyld og uværdighed. Jeg beholdt stadig de små karakterufuldkommenheder og andre onder i min sjæl. Kirkeaktiviteter alene syntes ikke at udradere mine synder.
Min første reaktion, da jeg erkendte, at alle mine anstrengelser ikke skaffede mig af med mine synder, var at fordoble min indsats. Jeg blev mere og mere optaget af at skaffe mig anseelse eller anerkendelse for succes i kirken. Som så mange af os gik jeg forkert ud fra, at en kaldelse til en høj stilling var det samme som Herrens godkendelse. Det tog mig adskillige år at komme af med den fejlopfattelse.
Et andet resultat af min beslutning om at ville gøre alt, hvad jeg kunne i kirken,

var, at jeg til tider fandt mig selv med en følelse af frustration og skyld, fordi jeg ikke kunne forstå alle de instruktioner, jeg modtog fra kirkens ledere. Sommetider hørte jeg: „Gør dette; det er uhyre vigtigt." Til andre tider syntes det, som om noget andet blev prioritetet. Når jeg følte mig splittet mellem to „goder", hjalp min beslutning om ganske enkelt at gøre hvad som helst, jeg blev bedt om, mig ikke til at træffe disse vanskelige beslutninger. Frustration og skyldfølelse satte ind, når jeg simpelt hen ikke havde tid til at opfylde alle kirke- og familiekrav på tilfredsstillende måde hver gang.

Med tiden forstod jeg noget vigtigt. For det første forstod jeg, at selv om mit mål - retfærdighed - stadig var tilstede, så havde jeg taget fejl med hensyn til måden at opnå det. Jeg havde stræbt efter udvendigt bevis snarere end indre forsikring fra min himmelske Fader. Jeg forstod også, at opfyldelse af andre menneskers forventninger ikke blot var fuldstændig umuligt, men at det heller ikke fik mig til at føle mig fuldstændig retfærdig. Så jeg begyndte påny.

Tredie fase: er retfærdighed ganske enkelt at eliminere synd?

Jeg smiler en smule nu, når jeg tænker på mit andet forsøg. Jeg havde fundet ud af, at retfærdighed havde noget at gøre med at skaffe sig af med alle de synder, jeg værdsatte, så jeg besluttede ganske enkelt at holde op med at synde. At skaffe sig af med sine synder er hverken morsomt eller let, men de metoder, jeg benyttede, giver mig nu en flov fornemmelse. Imidlertid var jeg oprigtig.

For at blive af med mine synder, fandt jeg ud af, at jeg først måtte finde ud af deres natur. Jeg begyndte at sammenligne mig med andre. Det tog ikke lang tid, før jeg begyndte at mene, at jeg, når alt kom til alt, slet ikke var så slem. Ja, i virkeligheden begyndte jeg at glæde mig over dette skridt. Og mens jeg koncentrerede mig om andre menneskers fejl, syntes min skyldfølelse og frustrationer virkelig at ebbe ud. Så det var ikke effektivt. Et stykke tid havde jeg været i stand til at lade som om, jeg i virkeligheden slet ikke behøvede at forandre mig, men jeg kunne ikke opretholde den illusion for evigt. Min samvittighed ville ikke lade mig udslette mine synder fuldstændigt.

Jeg var en smule varsom, da jeg for anden gang forsøgte at identificere mine synder. Jeg reflekterede over, hvad synd var, og hvad det ikke var. Jeg fandt ud af, at jeg i virkeligheden bare udsatte en konkret handling; men jeg syntes, at jeg faktisk var i stand til at blive mere objektiv med hensyn til, hvem jeg var, og hvad jeg burde forandre.

Jeg forstod, at jeg havde prøvet på at rationalisere mine synder bort, idet jeg gik ud fra, at mange advarsler i skrifterne og af vor tids profeter slet ikke syntes at gælde for mig. Ved at tænke på den måde havde jeg effektivt anbragt mig selv oven over de fleste andre. Men da jeg snart efter blev i stand til oprigtigt at erkende mine synder, blev jeg mindre frygtsom - ja, næsten ivrig - efter at komme af med dem.

Jeg udarbejdede omgående et program for at komme af med mine synder. Mit program var blot at sige til mig selv, at jeg ikke ville synde - jeg ville ikke tænke urene tanker; jeg ville aldrig lyve; jeg ville ikke opsætte; jeg ville ikke miste min selvkontrol. Jeg måtte gennem adskillige forgæves forsøg, og måtte prøve igen og igen for at finde ud af endnu to

vigtige faktorer: først, da jeg prøvede at undgå synd, og havde held med mig, kunne jeg til stadighed modtage en bekræftende, varm følelse fra Helligånden. For det andet opdagede jeg, at noget af det, som jeg gang på gang sagde til mig selv, at jeg ikke burde tænke på, i virkeligheden oftere og oftere kom i mine tanker som resultat deraf.

Nu kan jeg se, at en stor del af mit problem på dette tidspunkt var, at jeg betragtede mine synder som en slags prøve - dem imod mig. Jeg syntes, at jeg måtte kæmpe, slås imod dem, at retfærdighed måtte vindes ved viljekraft. Det synspunkt bragte kun tilbageskridt. Mit problem på det stade var et spørgsmål om perspektiv. Jeg prøvede at lade være med at gøre noget i stedet for at prøve at gøre noget. I stedet for at definere mine synder, skulle jeg have defineret de egenskaber, jeg ønskede at have.

Resultatet af dette forsøg på at opnå retfærdighed var derfor, at de fleste af mine synder stadig var der, og at et par af dem var værre, end da jeg begyndte. Jeg var ladt tilbage med det indtryk af jeg stort set var en fiasko.

Fjerde fase: at acceptere tingene som de er

Min næste reaktion var lige så virkningsløs som de andre. Jeg mistede håbet. Jeg bestemte, at det, jeg behøvede, var at acceptere realiteterne - acceptere den kendsgerning, at jeg ikke kunne forandre mig - og derpå blot prøve at være så værdigt et menneske, som jeg kunne under de foreliggende omstændigheder. Jeg var gået ud fra, at jeg ikke kunne forandre mig så meget, at jeg kunne blive et celestialt menneske. Det virkelige problem var, at jeg overhovedet ikke havde lært, hvordan man forandrer sig.

Dette var måske den ulykkeligste tid i mit liv. Vanen med at være aktiv i kirken var så indgroet hos mig, at jeg ikke trak mig tilbage fra deltagelse. I stedet opdagede jeg, at det at opfylde sine kirkelige forpligtelser på middelmådig måde er bemærkelsesværdigt let. Jeg udførte for eksempel mit hjemmelærerarbejde nogenlunde regelmæssigt men som regel ved slutningen af måneden og på tilfældig måde. Jeg foretog mig stadig alt det udvortes, men inden i mig følte jeg medlidenhed med mig selv, sikker på, at Gud hverken kunne eller ville elske mig, og fortvivlet over at skulle miste enhver form for belønning efter dødeligheden.

De fleste af os gennemgår disse følelser til en vis grad på ét eller andet tidspunkt af livet. Vi undgår den kritik, der ville komme, hvis vi trak os helt tilbage fra kirkelig aktivitet, men alligevel finder vi måder at undgå hel og ærlig forpligtelse. Vi bliver mennesker, der på en måde står midt imellem. For eksempel kan vi undervise i søndagsskolen - men tænker i virkeligheden aldrig alvorligt over lektien eller forstår den. Vi kan acceptere velfærdsopgaver, fordi vi ikke kan finde på nogen god undskyldning for ikke at gøre det. Vi finder måske fejl hos talere, ledere og dem, som synes at være en smule hykleriske. Vore bønner er måske opstyltede og rutinemæssige. Vi tænker måske på kirken, som noget, der prøver at kontrollere os - en stor, kompleks institution, der uddeler pression og skyldfremkaldende budskaber. Og vi trækker os tilbage fra andre og holder det meste af vores skyldfølelse og frustration for os selv.

Jeg kan ikke huske, at jeg fortalte nogen om mine følelser. Jeg ved kun at mit liv næsten var uden ledelse.

Femte fase: afsløring

Men jeg kunne ikke tolerere denne melankoli og ensomhedsfølelse i det uendelige; jeg havde altid været et glad menneske. Min ensomhed havde fået mig til at erkende, at jeg og ingen anden var ansvarlig for at forbedre min åndelige tilværelse.

Da jeg blev klar over, at selvagtelse var af større betydning for mig end andres meninger, følte jeg mig pludselig fri til at træffe helt nye valg. Så længe min selvagtelse havde været afhængig af andres meninger, havde jeg ikke følt mig fri til at bestemme for mig selv, hvad jeg burde og ikke burde gøre. Jeg havde ikke følt mig fri til at vælge - ja, endog ikke til at forstå - retfærdighed, fordi jeg allerede havde bestemt, at retfærdighed var et indviklet sæt af ydre kriterier, som jeg nødvendigvis måtte leve op til.

Men jeg fandt ud af, at virkelig frihed til at vælge, kun kom, når jeg kunne betragte mig selv som et enestående barn af Gud, ansvarlig for at fremme mit eget evige velfærd. Jeg fandt også ud af, at denne slags omsorg for sig selv ikke er selviskhed. Vi er kun selviske, når vi forsømmer at være lige så omsorgsfulde for andre.

Der kan være mere end én grund til det, vi gør eller siger. En barmhjertighedshandling kan være motiveret både af selviskhed og af et ønske om den tilfredsstilllelse og glæde, der kommer af at give. Det betyder ikke, at giveren er selvisk. At ønske at gøre noget retfærdigt, fordi det får én til at føle sig god, er ikke nogen dårlig grund.

Sjette fase: principperne for virkelig retfærdighed

Udstyret med disse erfaringer og denne indsigt - mindet om min ensomhed og følelsen af, at jeg kunne forandre mig - overvejede jeg påny, hvad der var retfærdighed. Erindringen om Herrens budskab til mig som elev på Brigham Young universitetet i Mormons Bog-klassen kom tilbage til mig med stor styrke. Jeg havde dengang erfaret, at Mormons Bog var guddommelig, men den enkle konstatering af, at Gud var der, var langt vigtigere for mig. Jeg havde bedt, og han havde afsløret for mig, at han eksisterede.

Og hvorfor var denne afsløring så vigtig? Fordi det at vide, at Gud er til, er grundlaget for retfærdighed (se Joh. 17:3). Gud åbenbarer sig til os, fordi han elsker os, men også fordi at vi kan blive lig ham.

Jeg havde ikke forstået, at min natur var af samme beskaffenhed som hans, og at jeg derfor havde kraften i mig til at forædle mig selv (se L&P. 58:28). Frelseren sagde: „Guds rige er inden i jer" (Lukas 17:21). Og han sagde også: „Søg først Guds rige" (Mattæus 6:33).

Jeg forstod , at jeg må arbejde, indtil jeg har fået skabt disse retfærdige tilstande inden i mig.

Og det forekom mig, at dette i høj grad specielle og frydefulde, jeg fandt, når jeg nærmede mig Herren, var den sindets fred, den overvældende kærlighed, der kommer gennem forbindelse med ham. Tidligere havde dette samhørsforhold kun sjældent været grundlag for noget, jeg havde gjort. Men nu, endelig, havde jeg fundet et ufejlbarligt kriterium for retfærdighed.

Mit værk og min fremgang ville således ikke blive målt med, hvor berømt, velhavende, magtfuld eller endog vellidt jeg ville blive, og heller ikke med mange andre utilfredsstillende standarder, ligegyldigt hvor populære eller accepterede de end måtte være. Mit værd ville blive afgjort ved, hvor ofte Helligånden lod mig vide, at jeg havde haft held med mig til at blive i højere grad som Faderen. Virkelig retfærdighed fandt jeg ud af, var at lære om og at blive ligesom Gud.

Efter ved studium at have identificeret nogle af vor himmelske Faders karakteregenskaber, opstillede jeg tre skridt, der måtte tages for at tilegne sig disse karakteregenskaber i forsøget på i højete grad at blive ligesom Faderen.

For det første fandt jeg det nødvendigt, uden noget ydre pres, at udøve mine handlefrihed til at vælge eller gøre eller tænke det, som min himmelske Fader ville ønske, at jeg skulle gøre eller tænke. Dette var et bevidst valg, en indsats - men én, som jeg ønskede at udføre, ikke en kamp eller en strid. Derefter måtte jeg følge dette valg op med handling. Og det tredie skridt var fællesskab med Helligånden, et vidnesbyrd om, at mit valg var rigtigt, et bevis på at jeg gjorde fremskridt, og en bekræftelse på, at min himmelske Fader elsker mig.

Lad mig give et eksempel. Mit første forsøg på at blive ligesom vor himmelske Fader, var at prøve på at kontrollere mine stemninger. Jeg havde lagt mærke til, at jeg lejlighedsvis kom hjem fra arbejde, træt og ked af det. Når jeg bragte sådanne følelser ind i hjemmet, var jeg ikke en god ægtemand og fader. Jeg erkendte, at jeg i højere grad ville udvikle mig hen mod at blive som Faderen, hvis jeg hver dag kunne komme glad og venlig hjem til min hustru og vore børn. Jeg bestemte mig til - og ønskede virkelig - at prøve at gøre det. Jeg gjorde, som jeg havde bestemt og fandt ud af, ved mine forsøg, at jeg virkelig kunne forandre mine sindsstemninger. Et lille trick, jeg benyttede dertil, var at udvælge et bestemt hus, beliggende fem minutter fra mit eget. På vej hjem fra arbejde var det hus et signal til mig om at vende mine tanker til min familie, og tænke på hvor ivrig jeg var efter at træffe dem igen. Bevidst tænkte jeg på glade stunder, hvor jeg havde leget med mine børn eller været sammen med min hustru. Eller jeg genkaldte i erindringen alt det dejlige ved at være ægtemand og fader. Dette var meget effektivt for mig. Jeg kan nu komme glad hjem næsten hver eneste dag. Og jeg har følt Herrens godkendelse af min indsats, en kolossal motivation i sig selv til at træffe og reagere på andre beslutninger om i højere grad at blive ligesom Gud.

Efterhånden som mine ønsker, om at blive mere lig Gud udviklede sig, forårsagede disse tre skridt hen mod retfærdighed en afgørende forandring i mit syn på kirkelige opgaver, min familie og på mig selv. I stedet for bare at gøre mit hjemmelærerarbejde for at få det overstået, opdagede jeg nu, at jeg ønskede at gå ud, fordi det ville hjælpe mig til at skabe en gudlignende karakter. Motiveringen er stærk - jeg udvikler mig, og de mennesker, jeg underviser, har også gavn af det. I stedet for at mene, at opfyldelse af alle ens kirkelige opgaver er det samme som retfærdighed, forstår jeg nu, at kirkens programmer ganske enkelt er de bedste steder at praktisere ønskede karakteregenskaber - og ét kendetegn er klart at lære at elske og betjene andre. I stedet for at overvære nadvermøderne enten af vane eller af frygt for at blive set skævt til, går jeg nu i bevidstheden om, at jeg der kan udvikle min evne til at kommunikere med Herrens Ånd.

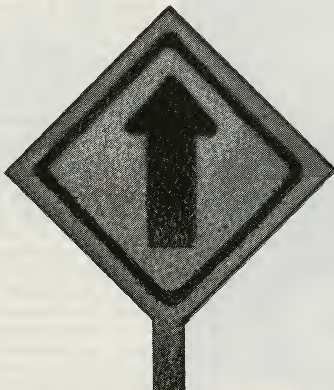
Familien er sikkert de bedst mulige omgivelser som hjælp for os til at skabe gudlignende personligheder. Jeg har for-

nemmet en indstillingsforandring også her, fra en tendens til at betragte børn som genstande for en kærligheds-forpligtelse til en forståelse af, at en familie er den bedst tænkelige kilde til udvikling og glæde, som jeg overhovedet kan have, og det bedste sted til at hjælpe andre med at finde glæde og egen identitet. Jeg fornemmer et behov for at hæge om hvert eneste øjeblik, hvor jeg kan undervise, le, elske, arbejde og udvikle mig sammen med andre.

Min forståelse er også ændret med hensyn til mine synder og min kamp mod dem. Jeg har oplevet tilstrækkeligt af denne proces hen mod retfærdighed til at vide, at mine synder forsvinder, når jeg erstatter dem med egenskaber ligesom min himmelske Faders. Den energi, jeg engang ofrede på at føle vrede, kan for eksempel nu ledes til at være venlig og derefter bevare den følelse. Vreden forsvinder ganske enkelt, fordi der ikke er tid dertil. Jeg har mere travlt med at undervise og at elske.

De, som kender mig bedst - specielt mig selv - kan ikke strække deres fantasi nok til at sige, at jeg har opnået nogen særlig bemærkelsesværdig tilstand af retfærdighed. Jeg føler mig frustreret, når jeg opdager en mulighed, der ville bringe glæde, men som jeg ikke fuldt ud kan udnytte. Jeg er sikker på, at andre også har opdaget det. Men jeg har oplevet den glæde og styrke, der kommer med velsignelsen ved i det mindste at have haft det rigtige mål.

På den yderste dag har jeg fornemmelsen af, at Gud vil stille mig to spørgsmål. Det første: „Hvad har du gjort?" vil være det letteste at besvare. Det andet: „Hvem er du blevet?" håber jeg oprigtigt, at jeg kan besvare med: „Som dig." ☐

REI HAMON

Richard G. Oman

Denne Newzealænder, en oprigtig mormon, er én af sit lands fornemste kunstnere.

Rei Hamons tegning *The Jewel* giver udtryk for kunstnerens følelser over for det rige newzealandske skovland i både titel og udførelsen.

Da dronning Elisabeth II besøgte New Zealand som en del af sin kongelige rejse i 1976, overrakte regeringen hende en stor pennetegning af Rei Hamon, landets fornemste landskabstegner. Den æresbevisning, hans land derved viste Rei Hamon, er af særlig interesse for sidste dages hellige, for Rei Hamon, den ældste af 14 børn og selv far til 14, har været medlem af kirken hele sit liv. Hans tegning af et Newzealandsk landskab, Jewels of Okarito, hænger nu på Buckingham Palace. Sjældent har en sidste dages hellig opnået en sådan anerkendelse af sit fædreland.

Som søn af en hvid mor og af en far af blandet maoriblod voksede Rei op i Gisborne på østkysten af New Zealands nordlige ø. Til trods for, at hans familie arbejdede hårdt, var de fattige. Som dreng hjalp Rei sine forældre med efterhånden at gøre deres lille gård større ved at rydde dele af den store naturskov og hede, der omringede deres ejendom. Hver morgen og aften samlede hans far og mor deres store familie, og sammen knælede de på det omhyggeligt fejede gulv til familiebøn. De karakteristiske lyde fra kiwierne og wekaerne og bladenes raslen i de store træer lullede ham i søvn hver aften.

Som ung mand drog han ind i Urewera-området for at kløve stolper i skovområdet til fårefarmene. Da han arbejdede med mange fuldblods maorier, lærte han skoven at kende. Han lærte at elske floraen og faunaen og selv landet. Efter i årevis at have opholdt sig i skoven, kendte han form og farve på hvert blad. Også insekterne beskæftigede han sig indgående med.

Men Rei var ikke nogen naturelskende

eneboer. Han holdt også meget af sine medmennesker. Kort efter at han var blevet gift, døde en nær slægtning. Rei og hans unge brud påtog sig ansvaret for at blive forældre til de forældreløse børn. Nogle år efter fik hans hustru tyfus mens hun passede et sygt barn efter en voldsom oversvømmelse, og hun døde af sygdommen.

Senere giftede Rei sig igen. Hans nye hustru var en genert, smuk ung maorienke. Hun blev en kærlig moder for sin nye familie på ti børn. Sammen fik hun og Rei endnu fire børn foruden plejebørnene. Indtil nu har familien Hamon været forældre til 31 børn, mange af dem forældreløse.

I mere end 40 år levede og arbejdede Rei i skoven. Så satte en alvorlig rygskade punktum for hans hårde fysiske arbejde, og han stod over for økonomisk ruin og en nedslående tilværelse i passivitet. En morgen efter at børnene var taget i skole, knælede han og hans hustru i deres soveværelse og bad om en løsning på deres vanskeligheder. Da de rejste sig, lagde Rei mærke til, at deres 6-årige datter var taget afsted til skole uden at tage sin kuglepen og tegneblok med sig. Han satte pennen til papiret og begyndte at tegne, noget som han ikke havde gjort siden sine tidlige skoledage. Det var en inspirerende begyndelse.

Med megen øvelse udviklede han en særlig og meget uortodoks stil - der forenede den pertentlige opmærksomhed overfor detaljer som hos Van Eyck (ca. 1370-1440, flamsk maler) med teknikken hos

Kauri Knot eller Forældreløs i Skoven blev tegnet efter et stykke drivtømmer. Bregnen til venstre repræsenterer Reis datter Cherrie, da familien Hamon adopterede hende. Blomsten i midten repræsenterer Cherrie på det tidspunkt, da tegningen blev til.

I tegningen *Wetas* viser bror Hamon os det righoldige liv, der findes alle vegne - selv midt i naturforfald.

sådanne franske pointilister (en teknik hvor farverne ublandet påføres lærredet i prikker) som Seurat (1859-1891) - og nåede en fuldkommenhed, der helt var hans egen stil. Han brugte kun få streger i sine tegninger; størstedelen af hvert stykke dannedes af småbitte pletter, der dannedes ved at støde pennen ned mod papir eller pergament.
Helt flov over sine første tegninger gemte Rei dem bort. Men hans hustru fandt dem og tog dem med til en lokal fotograf, for at han kunne fotografere dem. Fotografen var overrasket over deres kvalitet og bragte dem til lederen af et førende galleri i Auckland, som straks ønskede at lave en udstilling af dem. Han viste også kunstneren nogle særlige penne med meget fine spidser, hvilket gjorde Rei i stand til at skabe nogle meget fine detaljer i sine arbejder - noget, som han blev berømt på. Hans nye kar-

TRÆERNES EGEN TID

Hazel M. Thomson

Armon så sin bedstefar lægge hånden varsomt på den knudrede og krogede stamme på et gammelt oliventræ.

„Mine olivertræer er lige som mig," sagde den gamle mand, „krogede og bøjede af årene."

„Det er den kolde, tørre blæst, der har gjort dem krogede," svarede Armon, der tænkte på den frygtelige blæst, der somme tider hærgede dem i dagevis.

„Mine træer er trætte," sagde bedstefar. „De blev plantet, den gang min familie først kom til Italien. Nu er jeg den sidste. Mine træer og jeg har levet sammen, og vi vil dø sammen."

„Bedstefar!" råbte Armon, „jeg er her! Jeg vil hjælpe dig med at passe dem."

Den gamle mand svarede ikke. I stedet så han forbi Armon hen på resten af oliventræerne i sin indhegning.

Armon havde hørt, hvordan olivendyrkerne havde snakket. „Det er usædvanlig koldt for årstiden i hele Italien," sagde de. „Her i vores landsby er ikke alene høsten men også træerne truet."

På vej til skolen i landsbyen havde Armon hørt, at nogle af olivendyrkerne havde dækket deres træer til med store telte. Andre anbragte varmebækkener mellem træerne i forsøg på at holde den bitre kulde ude.

Men bedstefar havde hverken penge til telte eller bækkener. Alt, hvad han kunne tilbyde, var at tilbringe mere og mere tid med at passe sine træer.

Den allerkoldeste aften lavede Armon suppe, fyldt med grøntsager, sådan som bedstefar kunne lide det, og ventede så. Da den gamle mand endelig kom ind, rystende af kulde, lagde han sin tynde frakke, der var slidt næsten igennem på albuerne.

Idet de var ved at være færdige med måltidet, lød der en banken på døren. Armon åbnede og lod hr. Tulaini ind. Manden nikkede til hilsen og gik hen mod ildstedet. Han holdt hænderne frem og gned dem rask mod hinanden.

„Jeg er ked af, at jeg ikke har nogen bækkener at kunne tilbyde dig," sagde han til bedstefar. „I tre dage har jeg prøvet at købe flere, men der er ingen at få. Jeg har kun nok til at redde en del af mine egne træer."

„Det er en trist tid," sagde bedstefar. „Det er lige som at vente på, at gamle venner skal dø."

Armons humør sank ved at høre det håbløse i bedstefars stemme. Så vendte hr. Tulaini sig til den gamle mand. „Du kender mine træer bedre end jeg," sagde han. „Vil du ikke nok komme og fortælle mig, hvilke træer, der bør reddes, og hvor jeg skal anbringe bækkenerne?"

Armon syntes at kunne føle den sorg, som han vidste tærede på bedstefars hjerte. Hvordan kunne han redde en anden mands træer, mens hans egne døde?

Men den gamles stemme var rolig, da bedstefar svarede: „Selvfølgelig, Armon og jeg kommer begge to."

Den aften lagde Armon mærke til en forskel både hos bedstefar og træerne. De grågrønne blade på oliventræernes grene blev sorte og døde. Det syntes, som om den bitre kulde også havde tappet livslysten ud af den gamle mand. Han forekom ensom, og han begyndte at sørge over de forvredne, livløse træer.

Næste morgen stod bedstefar ikke op, og Armon gik alene rundt mellem træernes bare stammer. Livløse som de var, gik deres rødder dog dybt ned i jorden. Armon prøvede selv at rykke et træ op, men han kunne ikke.

Næste uge var bedstefar syg, og

Armon bad hr. Tulaini bringe ham til det store hospital i byen.

Da Armon den næste eftermiddag cyklede hjem, lød bedstefars ord i ørerne. Det var en dejlig forårsdag, og luften duftede af æbleblomster. Armon standsede så pludseligt, at hjulene kurede hen ad asfalten.

„Æbleblomster!" udbrød han højt. „Hvorfor har jeg ikke tænkt på det før? Vi kan plante æbletræer! Om tre år, måske allerede om to, vil træerne bære frugt!"

Hr. Tulaini hjalp Armon med at fjerne de døde træer. Da jorden var klar, betroede Armon ham sin plan om at plante æbletræer.

„Bedstefar skammer sig over at skulle dyrke grøntsager," sagde Armon, „men æbletræer er noget andet. Jeg må se at få fat på nogle, der allerede har et par års vækst bag sig."

„Du kan få nogle af mine," sagde hr. Tulaini. „Du og din bedstefar hjalp jo begge to mig."

„Mine træer!" råbte bedstefar, da han kom hjem fra hospitalet senere på ugen. „Mine træer er borte!"

„Ja, bedstefar," sagde Armon, „de er borte."

Armon stod tavs, mens bedstefar undersøgte de nye træer, som Armon og hr. Tulaini havde plantet. Deres lysegrønne blade skinnede i solen. Bedstefar så på dem, som om han ikke kunne fatte det.

„Hvad er dette?" spurgte han med et glimt af sit gamle humør. „Det er jo ikke oliventræer!"

„Nej, bedstefar," sagde Armon, „ikke oliventræer. Æbletræer."

Den gamle mands øjne strålede, da han et langt øjeblik betragtede træerne. Så vendte han sig om mod Armon.

„Min dreng," sagde han, idet han lagde en arm omkring Armons skuldre, „du kommer til at lave mig noget styrkende mad. Der vil blive megen vanding, sprøjtning og beskæring at foretage. Det her vil blive de fineste træer i hele landsbyen. Om et par år vil jeg have æbler nok til alle!"

„RIGE I FORHOLDET TIL GUD"

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Livet var hårdt for mormonkolonisterne og deres familier i det nordlige Mexico for 65 år siden. Til trods for at det var stærke og modige mennesker, var den enkle regel, som de måtte leve efter, denne: „Spis, hvad du har, gå med dit tøj til det er slidt op, brug det, du har og lev uden det, du ikke har." Og alligevel var de hellige, deres fattigdom til trods, „rige i forholdet til Gud." Det var under den mexikanske revolution og på grund af faren for mormonfamilier, at vi var tvunget til at forlade Mexico og rejse til USA.

Jeg husker udmærket den aften i juli 1912, da min far kom hjem fra et præstedømmemøde med det budskab, at det var blevet besluttet, at kvinder, børn og ældre mænd skulle drage afsted den næste dag med El Paso i Texas som mål. Planerne lød til at begynde med spændende for mig, fulde af oplevelser. Men jeg fandt hurtigt ud af situationens alvor, da vi blev vækket tidligt næste morgen for at forberede os til turen nordpå.

Før vi tog afsted til jernbanestationen, sad jeg på en stol under abrikostræet bag huset, mens min far klippede mit hår. Han fortalte, at han måtte blive tilbage i Mexico for at afslutte sine forretninger, og at jeg skulle rejse med min mor og de mindre børn. Han sagde, at jeg midlertidigt skulle være familiens mand og passe godt på dem, når vi kom til El Paso.

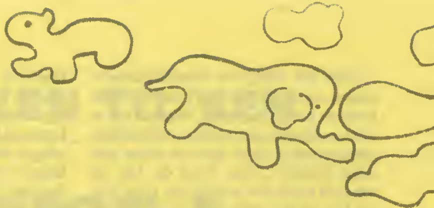
Ved tiden forlod vi Juarez i Mexico i en vogn. Mor, tante Lydie og onkel George sad på bukken. Mors syv børn og onkel Georges børn - jeg tror nok, der var fem af dem - sad bagi. Jeg blev anbragt på vores kuffert, der indeholdt alt, hvad vi kunne tage med på grund af de mange mennesker, der skulle med togen.

Mens vi kørte ad hovedgaden, over floden, forbi Dan Skousens mølle, så jeg tilbage ad vejen i den retning, vi var kommet fra. Hen over de flade strækninger mellem Dan Skousens og San Diego bevægede oprørshæren sig nordpå. De var ikke i marchkolonner men stred sig fremad to ad gangen eller i større grupper.

Pludselig blev vi standset af to beredne soldater med patronbælter slynget over skuldrene. De red i gammeldags mexikanske sadler med store horn. Mændene sagde, at de var ude efter ammunition, og de gennemsøgte vores vogn. De fandt ingen ammunition, men de fandt da 20 mexikanske pesos, de eneste penge vi havde at klare os for, når vi kom til de forenede Stater. De tog de 20 pesos fra onkel George og tillod os så at køre mod syd. De begyndte at ride nordpå. Da de var omkring 100 meter fra os, vendte de sig om mod os, trak geværerne fra hylstrene og rettede dem mod vores vogn.

Da jeg så hen på geværløbene, forekom de mig meget store. Jeg tror nok, det var ét af de mest ophidsende øjeblikke i mit liv, da jeg troede, at vi ville blive skudt. Men mændene skød os ikke. Langsomt sænkede de deres geværer, vendte omkring og red bort, og vi levede allesammen, så vi kunne fortælle historien.

Jeg er meget taknemmelig for mine modige forældre, som altid var loyale over for kirken og lærte deres børn at elske deres himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Jeg ved, at vi allesammen er Guds sønner og døtre, og at vi alle på grund af hans Søns, Jesu Kristi forsonende offer, igen på ét eller andet storslået tidspunkt kan være sammen med vor himmelske Fader. □

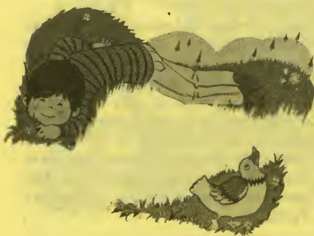
JOHNNY FINDER NOGLE VENNER

E. M. Castle

Johnny var meget ked af det. Der var ingen at lege med. Todd var taget afsted for at besøge sin bedstemor. Scott var på fisketur med sin far. Mor var ved at bage brød i køkkenet. Og den lille sov i sit værelse.

Det havde regnet i går, men nu var solen kommet frem bag skyerne.

Johnny var ivrig efter at komme udenfor.

„Må jeg gå ud og lege?" spurgte Johnny sin mor.

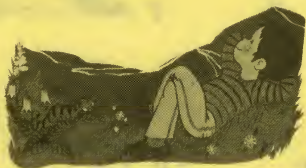
„Ja," svarede hun, „men kom tilbage når vi skal spise frokost."

Johnny tog skoene på og løb udenfor. Han gik ned ad fortovet til en mark med højt græs. Alting lugtede så dejligt friskt og nyt efter regnen.

Da Johnny nåede enden af marken, fandt han et legevognshjul, som han trillede ned ad bakken lige til bunden af bakkedraget.

Liggende i det høje græs legede Johnny at han var i en stor jungle. Så drømte han sig til, at han var i en skov i et bjerglandskab. Og til sidst forestillede han sig, at han var en lille orm, der solede sig i græsset. Men at lege alene var ikke spor sjovt.

Johnny så op mod solen. Den syntes at danse gennem store hvide puder af skyer.
Blæsten formede skyerne til en elefant med store, baskende ører og en lang snabel.

Bag elefanten så Johnny en fed bjørn danse med solen, en båd, to fisk, en hund og en bil.
Bilen mindede Johnny om, at far snart ville komme hjem til frokost. Johnny så op på skyen. Bilen i skyerne var væk, men han kunne se fars bil parkeret ved huset.
Mor var ved at anbringe den lille i den høje stol, da Johnny kom ind i huset. Køkkenet lugtede så dejligt af varmt bagværk.
„Jeg er glad for, at du er kommet tilbage," sagde mor smilende. „Følte du dig meget alene der ude på marken?"
„Nej," svarede Johnny lykkeligt, idet han tænkte på alt det, han havde set i skyerne, som svævede hen over himlen. „Jeg har fundet nogle nye venner i dag!" ☐

BARE FOR SJOV

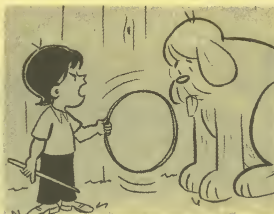
FRA PRIK TIL PRIK

Carol Conner

Mikkel Mus

Beverley Johnston
Find den rigtige vej, ad hvilken Mikkel Mus kan komme hjem!

Hvordan kan du vide, at du ikke kan hoppe gennem det, når du ikke engang vil prøve?

riere var begyndt. Siden dengang har han udstillet arbejder i næsten hver eneste større by i New Zealand. For nylig vendte han tilbage fra en 19.300 kilometer lang udstillingstur, hvor han viste sine arbejder og holdt foredrag om de oprindelige newzealandske landskaber, for hvis bevarelse han var blevet talsmand. Rei er nu ikke langt fra at have haft 100 udstillinger på knapt 13 år. Fornylig fik han indbydelse til at tournere i

En detalje fra tegningen Flax. Den blev til i 1970,og viser strukturen i den newzealandske flora. Hamon tegnede denne tegning ud fra hukommelsen, sådan som han altid gør.

Side 18-19 - Tegningen *Jewels of Okarito*, der blev skænket dronning Elisabeth i 1976, er i højeste grad symbolsk for Hamons syn på naturen.

Sovjetunionen for at tale om fredning og for at udstille sine arbejder.

JEWELS OF OKARITO

Den tegning, der blev skænket dronningen, udgør en forening af Reis kunst og hans indstilling til naturen og dens bevarelse. Skoven og bjergene, som omgiver Okaritosøen og er gengivet på tegningen, er den sidste yngleplads for kotukuen, der også kaldes den hvide hejre. Kotukuen er hellig for maorierne, og de viste for mange år siden deres respekt for dronning Elisabeth ved at give hende navnet „The Kotuku Rerengatahi" der betyder „Den ensomt flyvende sjældne hvide hejre." De store træer på tegningen - matai, totara, kahikatea og kauri - repræsenterer de storslåede nåletræs skove, der omringer søen. Grenen, hvorpå fuglene sidder, har form som en mands hånd - den hånd, der holder disse fugles skæbne og enten betyder overlevelse eller tilintetgørelse. Den opstrakte gren symboliserer det at løfte højre hånd som tegn på støtte til dem, som arbejder for at bevare den newzealandske arv. Sammenknyttet i „håndfladen" er fire små blomster, symboliserende den mest vidunderlige velsignelse af alle - børn - som bør elskes og beskyttes af deres forældre. Det er et råb om beskyttelse af omgivelserne på samme måde, som man ville beskytte sin egen familie. De fleste af Rei's arbejder indeholder sådanne budskaber.

REIS EMNER

Rei Hamon tager sine motiver udelukkende fra den vilde flora og fauna i skoven. Han tegner ikke gårde og byer i New Zealand, der i højere grad ligner sådanne scenerier i andre lande. Når han udsøger gamle, krogede træer, vinranker og bregner foruden blade og insekter, udtrykker han sin kærlighed til den enestående naturarv i New Zealand. Rei har også skrevet og udgivet poesi, der giver udtryk for hans indstilling.

Rei tegner direkte ud fra sin levende hukommelse. Ofte arbejder han sent om aftenen i sit værelses ensomhed, mens familien sover. Ved en sådan lejlighed skrev han: „Mine tanker drages ind i de mystiske dybder af de omgivelser, jeg elsker så højt... Mit sind fjerner ubevidst, mens jeg tænker allermest intenst, det tynde slør, der skiller bevidstheden fra ubevidstheden og gør mine evner til at skabe og komponere langt rigere, end jeg kan henregne til mine egne normale muligheder... Jeg mærker en større kraft, en anden hånd ved siden af min egen."

Resultatet af sådanne oplevelser er udtrykt godt i hans kunst. En kunstkritiker fortæller, hvordan Reis kunst giver beskueren „et indtryk af den naturlige proces af vækst og nedbrydning, det majestætiske ved levende ting, som det kommer til udtryk langt inde i skoven med al dens rigdom og mystiske egenskaber, der så ofte drager newzealænderne så uimodståeligt ind i dens højtidelige dybder... De scenerier, han tegner ... bliver mere levende end tingene selv."

En anden kritiker advarede beskueren: „En overfladisk betragtning yder ikke tegningerne den fulde retfærdighed. De skal studeres i fred og ro, indgående. Kun da vil deres skønhed og betydning kunne påskønnes."

Skønt Rei endnu er fattig, målt efter verdens standarder, påskønnes hans arbejder bestandigt mere på kunstmarkedet. Fornylig solgtes én af hans tegninger for 20.000 dollars (over 100.000 kr.) hvilket er ny verdensrekord for en pennetegning af en levende kunstner.

RELIGIØS KUNST

Mange af Reis tidlige tegninger er reproduceret i en bog med titlen *Rei Hamon, Artist of the New Zealand Bush*, der ind-

til nu er kommet i to oplag. Denne autobiografi behandler detaljeret kunstnerens personlige såvel som hans kunstneriske værdier. Han skriver om daglige familiebønner, om kommunikation med unge mennesker, om familiens arbejde, og om resultater af bøn. Rei giver klart udtryk for det, han betragter som livets sande værdier, i dette stykke fra bogen:

„Hvis jeg skulle nævne det største behov i verden, ud over det, der skal til for at opretholde livet, ville jeg uden betænkning sige gudfrygtig moderkærlighed og forbilledlige fædre. Vore hjem er foråret i vort fremtidige liv. Hvis foråret er rent, vil vi have langt mindre vanskeligt ved at holde de vande, der flyder ud i verden, fri for besmittelse...

Som årene kommer og går, oplever jeg en evigtvoksende undren over den natur, jeg elsker, og en voksende påskønnelse for og kærlighed til min altid påpasselige hustru og vore 14 børn, ... erindringer og principper, der i åndelig værdi får selv kronjuvelerne til at se ud som blot en smule ler."

Skrevet til et publikum, der ikke er sidste dages hellige, får denne bog alligevel mulighed for at give udtryk for nogle af de mest kostelige værdier i Reis SDH-tro.

En sådan sammenblanding af talent og vidnesbyrd får ikke lov til at gå ubemærket hen. En journalist fra en avis i New Zealand opsummerer Reis egenskaber og kunst: „Der findes mennesker, som er nær ved at være den ideale newzealænder, og Rei Hamon er én af dem... Han har egenskaber, som jeg kan lide at betragte som karakteristiske og tiltalende newzealandske. Han er delvis maori... og har en maorihustru, Maia; han er varmhjertet, ikke spor krukket og han er familiemenneske; han elsker skovområderne, som han har levet og arbejdet i; han er selskabelig men han har også mange ressourcer i sig selv og henter styrke fra ensom kommunikation med naturen... Han er selvlært kunstner, hvis uskyld og spontaneitet giver hans tegninger deres styrke. Han har en måde at se tingene på, der helt er hans egen, og som han har arbejdet enormt hårdt på at udvikle, mulighed for at fremstille i en teknik, der også helt er hans egen."

Reis liv og arbejde udgør et glimrende eksempel på en trofast sidste dages hellig kunstner. Han har haft næsten enhver mulig stilling i Thames gren, inkluderende det at være grenspræsident. I øjeblikket virker han som grensmissionsleder, og hans hustru er hjælpeforeningspræsidentinde. Mens verden har ydet Rei deres respekt, er han forblevet et rigtigt familiemenneske. Han kommunikerer det evangeliske budskab gennem sin kunst, sine skriverier, sine foredrag og sit liv. Han har forstået at give udtryk for sin dybe tro såvel som for sin udprægede kærlighed til sit fædrelands traditioner og omgivelser.

„Kunsten er resultatet af en stor velsignelse og et vidunderligt partnerskab," skriver han. „Herren er det ene (medlem af det partnerskab). Min elskede hustru, vore småbørn og alle mine brødre er de andre. Jeg har fået den store velsignelse at kunne styre min pen. Tag blot et enkelt led ud af det partnerskab, og vores kunst og dens skønhed ville uden tvivl slå fejl. Jeg føler mig meget ydmyg og taknemmelig over at være et led i det partnerskab." □

Richard G. Oman, konservator for samlingerne i Church Historical Department, er medlem af højrådet i Salt Lake Liberty stav.

Mike Johnson og Curt Brinkman tilbragte timer med at opbygge udholdenhed på BYU's baner.

MIKE OG CURT GIVER ALDRIG OP

Debra Spong Hadfield

Må jeg præsentere Mike Johnson og Curt Brinkman, to af verdens bedste kørestolsidrætsmænd. De slår rekorder og vinder et imponerende antal medaljer og trofæer, ikke blot i konkurrencer i USA men også ved olympiader.

Her er først Curt. I dag er han 25, men han har ikke svært ved at huske sin 16. sommer. „Jeg var 2 meter høj, og jeg elskede at spille bold, specielt basketball. Jeg spillede på vores højskolehold og havde endog drømme om at komme til at spille professionelt i New York."

Curt voksede op i Shelley i staten Idaho, hvor han altid kunne få arbejde på nabogårdene. „Jeg elskede at arbejde. Jeg sparede alt det op, som jeg tjente som barn, og prøvede at samle sammen til både missionen og til min studietid." Curt havde opsparet 6.000 dollars.

Ulykken kom en dag under en pause i Curts arbejde.

„Du ved nok, at unge mennesker somme tider gør noget helt skørt. Jeg betragtede en elektricitetsmast og tænkte: ‚Den ser ud, som om den vil udfordre mig til at klatre derop.' Og det gjorde jeg så!" Vidner har fortalt ham, at tre elektriske chok holdt ham svævende i luften, før han endelig faldt næsten 8 meter ned og

landede i mudder. „Lægerne siger, at det, at jeg faldt så langt, fik hjertet i gang igen, så derfor er jeg altså stadig i live. Jeg lå der i mudderet og tænkte: ‚Nu kommer jeg aldrig til at spille bold mere.'"

Curt tilbragte seks smertefyldte måneder på hospitalet. Han mindes, hvordan hans familie og venner hjalp ham i den tid. Hans nære venner besøgte ham regelmæssigt. Hans fader insisterede venligt men bestemt på, at han skulle lære at klare sig selv. Den lille by lavede en kampagne for at få penge til at hjælpe med betaling af læge- og hospitalsregninger. Da han kom tilbage til skolen, opmuntrede hans klassekammerater ham og hjalp ham til at se lysere på tilværelsen. Curt tog eksamen sammen med sine kammerater.

Curts vidnesbyrd hjalp ham også. Han siger: „Jeg er taknemmelig for at være mormon. Jeg ved, at dette liv kun er som et kort blink i evigheden. En dag vil jeg igen være i stand til at løbe rundt på mine ben.Curt studerede et par år ved Ricks College i Rexburg, Idaho, med handel som hovedfag. Dér traf han Bonnie Hymas. De giftede sig den 20. december 1975 i Idaho Falls templet. Det var tilfældgivs dagen efter, at Mike og Jan Cryer blev gift i Provo templet. De to par havde ikke truffet hinanden dengang. Bonnie og Curt har nu en søn, Gregory Adam, to år og en datter, Lorian, på fem måneder. Gregory kan lide at slå saltomortaler over Curts kørestol ned i armene på Bonnie.

Mike og Jan har to sønner. Seth på $2^1/_2$ og Matt på $1^1/_2$ samt en datter,Rachel , på 8 måneder. Mike er et par år ældre end Curt. Han er lige blevet 31, og Jan driller ham med det. Men han er ikke for gammel til at være med i kørestolskonkurrencer. Mike siger, at en mand på over 50 vandt slalom for klasse 2 i California.

Mike tilbragte sin barndom i West Virginia, hvor hans forældre er medlemmer af kirken. Han kom til BYU og blev straks forelsket i bjergene. Han brugte megen tid til at klatre og til at gå på jagt. Nu digter han historier om naturen hver aften for sine sønner. „Det vil jeg hellere," siger Mike, „end at læse en historie fra en bog."

Jan siger, at Seth lytter omhyggeligt, og når historien er færdig, siger han: „Jeg kan ikke lide den historie. Fortæl mig en anden."

Efter sit første år på BYU meldte Mike sig til marineinfanteriet. I Vietnam trådte han på en skjult mine. Begge benene måtte amputeres. Som med Curt var helbredelsen en hård tid at komme igennem. Også han er taknemmelig for sin families støtte, og han fortæller: „Mine forældre var en kolossal støtte for mig. Far lærte mig at gøre mit bedste og ikke give op. Han hjalp mig til at ønske at leve videre."

Mike vendte i 1971 tilbage til BYU. Det var dér, han første gang traf Curt. „Jeg så ham komme ud af sin bil. Han var virkelig god til at klare sig alene, og jeg tænkte på, at han kunne være en god spiller på vores kørestols basketballhold. Jeg lagde en seddel i hans bil og indbød ham til at komme og spille." Indbydelsen blev begyndelsen til et vedvarende venskab.

De kom med i andre konkurrencer, efter at en mand, som de spillede basketball med i Denver (i staten Colorado) sagde til dem, at de burde være med i baneløb. Manden sendte dem oplysninger om de nationale kørestolskonkurrencer, og de to begyndte at arbejde på BYU's baner. Det var i 1976.

Samme år tog de til Denver og kom ind som mummer eet i nogle af løbene der. Derefter var de i San José i California, hvor de blev fint placerede og kom med til de nationale konkurrencer i New

York samt Olympiaden i Toronto i Canada. 46 lande deltog i denne olympiade.
Tilsammen hjembragte Mike og Curt tre guld-, én sølv- og tre bronzemedaljer. Det er faktisk en god rekord for deres første konkurrenceår!
Mike og Curt konkurrerer ikke mod hinanden. Curt er med i klasse fem, og Mike i klasse fire. Alle sportsudøvere sættes i klasse i forhold til deres handicap. Klasserne går fra ét til fem, med klasse 1 omfattende de værst handicappede.
Her er, hvad de hver udmærker sig ved. Mike er fremragende i spydkast. Han har rekorden for USA på lige ved 27 meter for klasse 4. Mike er også den bedste i kørestols-slalom i USA. Slalom er et slags forhindringsløb, der kræver kunnen og hurtighed, og Mike er meget hurtig. Jan elsker at se på slalomkonkurrencer. Hun siger begejstret: „Ih, hvor det er spændende! Enhver der overværer det, går helt amok."
Jan fortæller, at da hun ikke kunne komme med til Olympiaden, ringede Mike til hende efter hver kamp, og han placerede sig godt i hver eneste konkurrence! Han fik førsteprisen for græsplænebowling, til trods for at han aldrig før havde deltaget i en sådan konkurrence. Han vandt også i bordtennis, blev nummer to i 100 meter løb og nummer tre i spydkast. Mike har også guldmedaljer i 800 meter løb, 90 meter sprint og i svømning.
Ved konkurrencerne i Denver i 1976 vandt Mike fem guld- og én sølvmedalje, foruden trofæet for den mest fremragende mandlige idrætsmand ved konkurrencerne.
I år har Mike spillet med i 30 basketballkampe rundt om i landet. Han er nummer to i hele USA hvad antal scorede

mål angår. Han spillede også tennis og er aldrig blevet slået i tennis i Utah i nogen singlekamp. Hvordan vinder han i tennis? Han siger: „Så snart bolden forlader den anden spillers ketcher, må jeg vide, hvor den vil ramme. Og jeg reflekterer hurtigt."

Mike rejste ikke for at konkurrere på bane eller græs i år, selv om han især er glad for netop disse konkurrenceområder. Han siger: „Det bringer mig for meget bort fra hjemmet. Jeg savner disse konkurrencer, men min familie kommer først.

Jan tilføjer: „Det var Mike, der traf beslutningen. Han var den, der bestemte, at han skulle blive hjemme og være ægtemand, far og gartner."

Også Curts rekorder er imponerende. Han kom ind som nummer to i kørestolsafdelingen i april 1977 og igen i 1978 ved maratonløbet i Boston i Massachusetts. Han kørte de mere end 42 km. på 2 timer, 34 minutter og 15 sekunder.

Maratonløbet i Boston er det største og ældste løb i USA, og kun de allerbedste sportsfolk får lov at deltage. I år var der 20 kørestolskonkurrenter, og de kørte i temperaturer, der lå under $4^1/_2$ grads celcius.

Kørestolsvinderen i Boston var i år Ken Archer, en mormon fra Akron i staten Ohio. Curt siger: „Ken er én af de bedste, jeg nogen sinde vil komme til at møde. Da han kom over mållinien som vinder, var det med hænderne løftet i triumf og hovedet bøjet i ydmyghed."

I 1977 placerede Curt sig i hver eneste konkurrence i Denver, idet han fik to førstepræmier i 90 meter og 1,6 km. løbene. I San Diego kom han ind som nummer to eller tre i fem løb. I San José var han nummer ét i 100 meter og slog

At være førende i konkurrencce etyder for Mike Johnson, at han må træne hårdt for at bevare stillingen som den bedste spydkaster i sin division.

Curt Brinkman arbejder hårdt på at vinde trofæer i maratonløb.

derved verdensrekorden. Han blev nummer tre i plænebowling og diskos og nummer fire i kuglestød.

Samme år blev Curt nummer ét i kørestolsafdelingen ved både Deseret News maratonløbet i Salt Lake City og Pioneer maratonløbet i St. George i Utah. I 1978 tog han førstepris i New York City maratonløbet og har nu USA-rekord i 1500 meter kørestolsløb. Curt blev valgt til årets mest fremragende idrætsmand i 1978 og 1979 ved Denver Rocky Mountain regionalstævne.

Både Mike og Curt er også stærkt involveret i deres arbejde. Mike har været rådgiver ved statshospitalet i Provo, Utah, arbejdet som tegner ved Bureau of Reclamation og studerer sundshedsvidenskab ved BYU. Hans mål cr at komme til at blive træner for college basketballholdet.

Curt har erfaringer fra forskellige beskæftigelser. Han har været forsikringsagent, motelreceptionist, telefonbordsomstiller og forsikringsbogholder for et hospital. Nu arbejder han for Handicapped Awareness Inc. i Provo. Han tog eksamen med højeste karakter i psykologi fra BYU i 1978 og er nu ved at læse til afgangseksamen i revaliderings administration.

Kirkeaktiviteter udgør en anden del af deres tilværelse. Mike arbejder med spejderne i Alpine Fourth Ward, Alpine stav i Utah.

Curt og Bonnie er medlemmer af Provo West stav, Sunset Third Ward, Curt var præsident for ældsternes kvorum i sit tidligere ward og er nu førsterådgiver i kvorumspræsidentskabet.

Tjeneste er en anden vigtig del af tilværelsen. For at tjene penge til en særlig udstyret bus for handicappede i Utah amt, indhentede Mike og Curt løfter om bidrag og kørte derefter i deres kørestole Utah Lake rundt (185 km.) på 16 timer. I tilgift slog de samtidig verdensrekorden, der var 173,8 km. på otte dage.

I mai 1978 kørte Curt 157 km. fra Cedar City, Utah, til Salt Lake City på fem dage og samlede ved den lejlighed næsten 12.000 dollars ind til fondet for undersøgelser af og hjælp til handicappede.

Curt siger, at det at rejse har givet ham mange muligheder for at missionere. Han blev indbudt til et selskab i Boston, Massachusetts, for 50 af landets bedste idrætsudøvere. Da han blev spurgt om, hvorfor han ikke ville drikke spiritus, gav det ham lejlighed til at forkynde evangeliet.

Curt finder det interessant, at folk er så bekymrede for, hvad de skal sige og gøre, når de træffer et handicappet menneske. Han siger, at det gerne er det, som folk ikke siger, der gør mest ondt. For eksempel, siger han, når et barn kommer hen til ham og spørger, hvorfor han ikke har nogen ben, så ville han ønske, forældrene ville lade ham give et svar derpå, i stedet for at de jager barnet væk. Han siger: „Barnet får fornemmelse af, at det ikke må have samkvem med den handicappede, og det er hverken godt for barnet eller for den handicappede."

Mike har nogle gode råd, som han selv har udarbejdet, og han siger, at de passer til enhver, handicappet eller ikke. For det første, siger han, kan han ikke lide dem, der giver op. Så tilføjer han:

„Vær ikke bange for at prøve noget, du ikke tror, du vil kunne klare. Er der noget, du ønsker, så gå efter det 110%. Hvad enten dit mål drejer sig om arbejde, kirke, skole, ægteskab eller noget andet, så giv aldrig, aldrig, aldrig op!" ☐

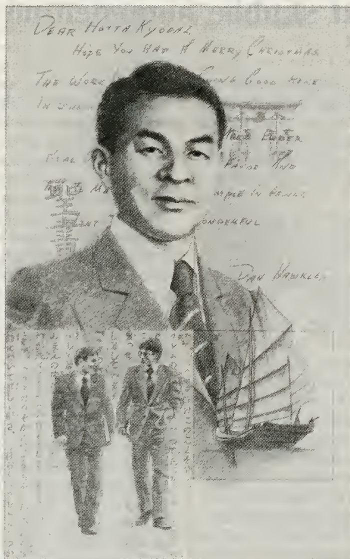
. . . at skubbe hinanden ud . . .

Følgende to sætninger er taget fra en dramatisk skildring om to mennesker, der opdagede at de var gledet fra hinanden uden næsten at være opmærksom på at det skete, før kløften mellem dem var dyb og bred.

„Det er så nemt," sagde den ene, „at være fraværende det øjeblik hvor de vigtigste ting i livet ændres." (Twentieth Century Fox production: „Tender is the Night") Derpå tilføjedes det hjerteskærende, ovenpå denne opdagelse:

„Det er ensomt at være sammen nu, ikke sandt?" (Samme)
Der er mange former for ensomhed, og den mest akutte ensomhed er måske ikke fysisk, men et ensomt hjerte - ensomheden sammen med mennesker, hvis tanker og hensigter ikke er i slægt med vore, ensomheden sammen med meget upersonlige mennesker, den ensomhed der kan komme selv blandt mange mennesker, eller den dybere ensomhed ved at være lukket ude af et andet menneskes liv.

Det er nemt for folk at trække sig tilbage, at uddanne sig på forskellige områder, at blive kendt forskellige steder, at skaffe sig forskellige venner, gå til forskellige aktiviteter, have forskellige interesser, alt sammen noget der ikke i sig selv behøver at adskille folk, så længe man ikke ignorerer årsagerne og symptomerne på en adskillelse.
Med hensyn til ægtemænd og deres hustruer er der nødvendigvis en opdeling af arbejde og ansvar. Det er ikke altid muligt for dem at deltage i den andens gøremål, altid at have den samme profession eller måske deltage i den samme selskabskreds, men de kan være interesserede, forstående og oplysende og have et fælles formål, være fortrolige overfor hinanden og på den måde holde sig hinanden nær. Det er først når man begynder at skyde hinanden ud af tanker og hensigter at den farlige adskillelse sætter ind.
Det viser betydningen af fælles fortrolighed og stadig kommunikation mellem mand og hustru - nær fortrolighed med dem der betyder eller burde betyde mest. Et menneske er mest sårbar - både kvinde, mand, pige og dreng - når de trækker sig bort fra dem, de bør knytte sig mest til.
Lad det aldrig blive sagt blandt kære: „Det er ensom at være sammen." Lad os aldrig være fraværende i det øjeblik i livet hvor de vigtigste ting ville ændre sig hvis vi ikke var omsorgsfulde, betænksomme og følsomme nok.

JEG KUNNE IKKE GLEMME DEN UDFORDRING

Tohru Hotta

Missionærer får ofte besked på at rapportere til deres missionspræsident. Ja, i virkeligheden ønsker missionspræsidenter at holde øje med „deres" missionærer hele resten af deres liv. Men det er ikke så tit, at en missionspræsident kommer til at rapportere til den missionær, der lærte ham om evangeliet. Det er det, jeg gerne vil gøre her.

Da jeg sluttede mig til kirken, forstod jeg ikke fuldtud den dybere mening med tiendeloven. Men jeg kendte og havde tillid til dig, ældste Dan Hawkley, og jeg lovede dig at betale tiende. Jeg kunne mærke, at du var ivrig efter, at jeg skulle holde det løfte.

I 1964 var der kun een mission i Japan. Nogle få måneder efter at du havde undervist mig, blev du forflyttet til et sted langt borte fra min lille gren. Idet du tog afsted med toget, sagde du disse afskedsord: „Kære broder Hotta, betal din tiende og hold sabbatsdagen hellig."

Jeg kunne ikke glemme den udfordring, jeg derved havde fået. Men, for at være ærlig, må jeg tilstå, at jeg var ivrig efter at købe en smuk og farvestrålende japansk Bibel af den slags, du havde. Jeg ønskede, at den skulle hjælpe mig til at huske, hvad jeg havde lært, og også at huske den ældste, som havde hjulpet med at undervise mig. Men det var . . for dyrt for mig at købe den.

Jeg tænkte på, at hvis jeg undlod at betale min tiende, kunne jeg få Bibelen. Satan hviskede til mig: „Køb den. Det er dine penge. Ikke noget at betænke dig på."

Men, min kære ældste, jeg kunne ikke glemme din udfordring. Jeg vidste, den var kommet ved det hellige præstedømme og Helligåndens kraft. Jeg købte ikke den Bibel. Jeg betalte min tiende i stedet for. Og på grund af at jeg overvandt den fristelse, kom jeg virkelig til at forstå meningen med tiende som en pagt mellem Herren og mig selv.

Nogle få måneder senere kom postmanden med en pakke til mig. Den var på størrelse med en kagedåse. Jeg åbnede den og tog den japanske Bibel ud, smuk og strålende, den som du havde sendt mig som en vidunderlig gave. Jeg græd af glæde over din store kærlighed. Så opdagede jeg nogle linier, der var skrevet på bogens titelblad:

„Kære broder Hotta, jeg håber, du har haft en god jul. Arbejdet går virkelig godt her i Gunma. Studer hårdt. Du kan snart blive en ældste. Gør mig en tjeneste og prøv at komme til templet på Hawaii. Er evangeliet ikke vidunderligt? Med kærlig hilsen, ældste Dan Hawkley."

Lige siden den dag har jeg altid betalt en ærlig tiende. Jeg har også været i templet med min livsledsager. Og en del af grunden til, at jeg har kunnet gøre det, er den udfordring og de løfter, du udtalte som repræsentant for Herren.

For at kunne holde helligdagen hellig, mistede jeg engang mit arbejde. Men jeg ved nu, at Gud lever. Det er en stor fryd, er det ikke? En anden gang, kort efter at jeg var blevet gift, blev jeg alvorlig syg. I to år gik det stadig nedad, og lægerne gav ikke noget håb om helbredelse. Men til sidst blev jeg gennem en magtfuld velsignelse gennem præstedømmet helt helbredt. Uden din og andre missionærers hjælp ville jeg måske aldrig have kendt til præstedømmets gengivelse. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal takke jer allesammen for jeres oprigtige hjerter og jeres kærlighed til mig.

Min hustru og jeg begyndte at præsidere over den japanske Sapporo mission den 2. juli 1979. Vi blev indsat af ældste Gordon B. Hinckley i Salt Lake City.

Dette er min rapport til dig, ældste Hawkley.

Jeg ønsker inderligt, at du skal vide, at min smukke og strålende japanske Bibel, nu gammel og slidt af studier og læsning, er noget af det kosteligste, jeg har. □

Folk har altid været på udkik efter skatte. De ønsker at have noget for sig selv; noget de kan beholde; noget der vil gøre dem rige, som vil sætte dem i stand til at få styrke, sikkerhed, beskyttelse; noget med hvilket de kan overleve. Mennesker leder stadig efter at finde sådanne skatte i verden udenfor. Denne søgen er én af de drivkræfter, der i tidligere tid fik folk til at flytte fra det ene kontinent til det andet. Det opildnede deres fantasi. Det er helt klart, at de skatte, man finder i verden, ikke kan give folk det, de håber på. Mange mennesker må leve et helt liv for at finde ud af, at til trods for alle verdens skatte og rigdomme, som de har samlet sig, har de alligevel ikke fundet den virkelige skat. De forbliver tomme, ulykkelige, skuffede og plagede af voksende frygt. Den virkelige skats mirakel er, at de bestandigt producerer velsignelser og overvindelse af frygt. Jeg taler om den skat at have fundet Kristus, at være i stand til at kende ham - ikke blot at vide alt om ham, men virkelig at kende ham, sådan som det er muligt for et menneske i hans tjeneste i den genoprettede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i denne sidste uddeling. Som nuværende missionspræsident er jeg ydmyg ved at dele denne missioneringsoplevelse med mange unge mennesker fra forskellige nationer, sønner og døtre af vor himmelske Fader - som giver to år af deres liv, helt glemmer deres eget velbefindende og karriere for at bringe budskabet om det gengivne og sande evangelium om frelse til deres medmennesker. Når vi udvikler denne evne til at følge Kristus, at udføre hans vilje, at overvinde vore personlige jordiske ønsker, vælger vi en vej, der bringer denne dybe og sande tilfredsstillelse, denne virkelige beskyttelse mod livets trusler og overvindelse af vores naturlige, jordiske frygt. Det er virkelig nødvendigt, at vi hver

DEN ENESTE VIRKELIGE SKAT

Ældste F. Enzio Busche
De halvfjerds' første Kvorum

dag som medlemmer træffer beslutning, om vi ønsker at lade vores frygt styre vore handlinger, eller om vi med en bestandig bøn i hjertet ønsker at være i stand til at analysere alle de følelser og tanker, der kommer til os. Derved lærer vi at trække på himlens kræfter, der vil gøre os i stand til at overvinde frygt og at stå på hellig grund, ledet og styret af Helligånden. Hvad betyder det egentlig? Hvad er det egentlig for en skat, der vil gøre os i stand til hver eneste dag at være glade og lykkelige, at have tillid og at være stærke? Det betyder, at vi må udvikle et nært forhold til Kristus, Frelseren, Forløseren, Messias, Jehova, Elohims Enbårne, og lade ham og hans Ånd overtage vort liv. Det betyder at acceptere, påskønne og altid at følge Åndens tilskyndelser. Det kræver mod og forpligtelse at følge Åndens tilskyndelser, fordi de måske vil forskrække os, når de fører os ud på nye veje, somme tider stier, som ingen før har betrådt, stier, der kræver, at vi gør mere, end der forlanges, at vi handler helt anderledes end verdslige mennesker. For eksempel kan vi tilskyndes til at smile, når nogen sårer os, at give kærlighed, hvor andre hader, at sige tak, når andre ikke ville kunne se noget at takke for, at acceptere arbejde, som andre ville være for stolte til at udføre, at undskylde, hvor andre ville forsvare sig, at gøre alle de tilsyneladende skøre ting, som Ånden tilskynder et retskaffent, oprigtigt, lyttende hjerte at gøre. At blive ledet af Ånden sætter os, som skrifterne siger, i stand til at opbygge skatte i himlen, „hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler." (Matt. 6:20)

Det er ikke nok for os blot at vide, at der venter os skatte i himlen. Når vi bestandigt følger Helligånden med en fortsat, vedblivende, bønsom ånd, ligger miraklernes verden åben for os i dette liv. Et

liv hvor oplevelser, vedvarende, voksende forbløffelse, større indsigt og forståelse af nye aspekter i livet og nye dimensioner af glæde og fred, vil blive resultatet.

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er vi blevet velsignet med direkte åbenbaring fra himlen, der giver os viden om, at ved at være i harmoni med Ånden er vi i harmoni med Guds vilje, og at alt det vil ske med os, som vi ønsker. „Den, som beder i Ånden, beder efter Guds vilje; derfor sker det, som han . beder;" se også L&P. 50:29)

Jeg vil gerne fortælle jer om en kostelig oplevelse, der har påvirket mit liv og åbnet min forståelses øjne. Som forretningsmand var jeg ansvarlig for salget til en bestemt gruppe kunder, og det var bestandigt en udfordring for mig at bevare et godt forhold til disse mennesker til trods for, at jeg ikke deltog i de populære vaner med at drikke alkohol, ryge og fortælle upassende vittigheder, noget som Ånden ikke ville lade mig gøre. Mens jeg en dag arbejdede på mit kontor i Dortmund i Tyskland, ringede én af mine kunder. Det var fra Paris. Hans firma havde en udstilling dér, og han indbød mig til at komme og forhandle om flere varer. Jeg blev straks advaret af Ånden om, at foruden formålet med at snakke forretninger, var hans virkelige grund til at invitere mig til Paris, at han havde brug for at finde nogen, som ville betale hans regninger for fornøjelser i den dyre by. Jeg var beæret ved muligheden for at lave nogle flere forretninger, men jeg var bange for de vanskelige beslutninger, jeg ville komme ud for. Jeg var klar over, at jeg var nødt til at rejse - det var min pligt som sælger. Jeg tog nattoget til Paris, men jeg rejste med en alvorlig, vedholdende bøn i hjertet, en bøn om at jeg ville have styrke nok til at klare mine opgaver uden at skulle gå på kompromis med mine standarder.

Manden hentede mig tidligt om eftermiddagen ved jernbanestationen i Paris. Og straks fandt jeg ud af, at han ikke havde lyst til at tale forretninger, men at han ville vise mig byen og dens forlystelser jeg, der var en fuldstændig fremmed og ikke kunne tale fransk. Jeg forstærkede min bøn til min himmelske Fader, og han gav mig en følelse af trøst, ja, endog lykke og glæde. Jeg sagde til min ven, at jeg var glad for at se ham, og at jeg var nødt til at tage det tidlige aftentog tilbage for at klare andre forpligtelser derhjemme. Han så på mig, smilede og sagde: „Nej, nej, du må blive her til i morgen. Vi har mange vigtige sager at diskutere, og vi to alene skal ud at se på byen. Ingen vil se dig, og jeg skal nok lade være at fortælle nogen om det. I dag skal vi nyde livet."

Jeg vidste, at hans forståelse af livets glæder var helt anderledes end min, men samtidig vidste jeg, at hans firmas indkøb var afgørende for mit firmas overlevelsesmuligheder. Så jeg bad endnu stærkere og tiggede om hjælp. Endelig inviterede han mig til en pæn lille restaurant, idet han ønskede at vise mig steder, som kun de indviede kender. Ånden sagde mig, at der ikke var noget galt i at spise middag sammen med ham, så jeg indvilligede, og vi begyndte på ét af disse langvarige, dyre franske måltider. Han bestilte for os begge, for han talte flydende fransk, og han bestilte to flasker vin til trods for mine stærke protester mod, at han bestilte noget til mig.

Vi havde en god samtale; hans flaske var tømt; min forblev urørt. Da han opdagede det, tog han flasken og fyldte mit glas og sit eget. Han tog sit glas i højre hånd, så mig ind i øjnene og sagde: „Min kære ven, du ved, hvor meget jeg påskønner dit selskab og den standard,

du har sat dig, men nu drikker du dette ene glas på min sundhed. Hvis du ikke gør det, får du ikke en eneste ordre mere fra mig."

Jeg følte mit blod fryse til is. Og så kom det i mit indre: „Bror Busche, nu må du træffe en afgørelse!" Og alle slags undskyldninger krøb ind i mit hjerte. Men før jeg kunne sige noget, blev jeg overvundet af en kraft, der fyldte mig med stor glæde og lyste i mig. Til min overraskelse opdagede jeg, at jeg lagde armen omkring ham. Ånden fik mig til at sige noget, som jeg aldrig ville have kunnet finde på af mig selv, noget som fuldstændigt forandrede situationen. Jeg hørte mig selv sige: „Hr. det og det, du ved jo, at jeg kender dig bedre end som så. Jeg ved, at du aldrig ville træffe en logisk forretningsafgørelse, der er baseret på så ulogiske betingelser." Jeg gav ham et kraftigt knus og smilede ham ind i øjnene med en følelse af kærlighed og venskab. Dette forbløffede ham nogle sekunder, så han ikke kunne sige noget. Så fyldtes hans øjne med tårer. Han knugede mig ind til sig og begyndte så at tale. Han fremstammede en undskyldning. Han græd og sagde: „Vil du ikke nok tilgive mig? Hvis du havde drukket det glas vin, ville jeg have gjort dig til nar i aften. Jeg ønskede at tilintetgøre dig, men nu skal du altid være min ven. Vær ikke bekymret. Straks efter dette måltid vil jeg selv bringe dig til stationen, så du kan nå dit tog. Og du skal også få alle de ordrer fra mig, som du ønsker og er i stand til at ekspedere."

Og sådan gik det. Da jeg lå i sovevognen den nat på vej hjem, græd jeg af bare lykke og priste Herren for hans hjælp på det rette tidspunkt og på den rette måde. Jeg ved, at Gud lever. Jeg har vidst det, lige siden jeg blev omvendt for 21 år siden. Men jeg forbløffes stadig over, i hvor høj grad Herren er i stand til at hjælpe os, når vi opfylder forhåndskravet om bestandigt at have en bøn om retfærdhed i vore hjerter.

Lad os ikke være tilfredse med at leve en tilværelse uden at kende Kristus. Hans Ånds trøst og behag sætter os i stand til at vandre på en anden sti, i den retning vi ønskede at gå, før vi kom til denne jord, en vej, der bringer os mere lys, kundskab, evne og glæde hver eneste dag. At finde den sti og følge dens kurs er den eneste virkelige skat i dette liv. □

ET BESØG HOS FAMILIEN ANTONIO

Colin Douglas

Min missionærkammerat og jeg havde vanskeligt ved at komme godt ud af det med hinanden. Jeg ved endnu ikke, hvad det egentlig var, der forårsagede vanskelighederne, men efter at vi havde været sammen nogle få uger, og havde trasket op og ned ad gaderne i en lille brasiliansk by, begyndte stolthed og små uoverensstemmelser at formørke vort forhold til hinanden. Vore bønner blev mere og mere overfladiske, og mere og mere vrede udløstes i skarpe bemærkninger. Næsten uden at vi lagde mærke til det, begyndte Ånden at forsvinde fra os.

En eftermiddag efter én af mange ufrugtbare dages ringen på døre og besøg hos medlemmer, og med hvad der så ud til at skulle blive en ørkesløs eftermiddag foran os, bestemte vi os til at bruge et stykke tid mellem vore sædvanlige aktiviteter til at besøge Antonio. Han var et ikke-medlem, hvis kone havde sluttet sig til kirken flere år tidligere, men som kun var periferisk aktiv. Han respekterede missionærerne og havde flere gange vist tilstrækkelig tro til at lade dem salve sig, når han var syg. Min kammerat og jeg havde salvet ham to gange, og jeg var klar over, at tidligere missionærer også havde gjort det. Alt dette skete, før vi blev klar over, at Antonio var syg af kræft i maven og kun havde nogle få måneder, måske uger, at leve i.

Da hans kone lukkede op, så hun træt og bekymret ud. Hun tog os ind i køkkenet, hvorfra en dør førte ind til Antonios værelse. Gennem døren kunne vi se Antonio lidende af smerter ligge på en smal seng, uvidende om at vi var der.

Pludselig vidste vi overhovedet ikke, hvad vi skulle gøre eller sige. Antonios kone så på os uden at sige et ord. Vi så på hinanden, på Antonio og på gulvet. Vi anede ikke, hvad vi skulle gøre, og endnu værre, uden at der blev sagt et ord mellem os, vidste vi, at vi begge tænkte på, at vi ikke var i en sådan åndelig tilstand, at vi kunne gøre noget som helst. Til sidst spurgte den ene af os, om der var et værelse, hvor vi et øjeblik kunne være alene. Antonios kone viste os til et soveværelse, og vi lukkede døren bag os.

Vi knælede ned og skiftedes til at bede, idet vi først bad Herren lade os vide, hvad hans vilje var med hensyn til Antonio. I den stilhed, der fulgte vores første bøn, råbte bevidstheden om vores uværdighed til at modtage svar, imod os. Og så begyndte vi, i starten ubehjælpsomt og forsigtigt og senere indtrængende, at tilstå over for Herren og hinanden den synd, vi havde begået, ved at tillade forfængelighed og stolthed berøve os kraften til at benytte vores præstedømme. Vi bad indtrængende om, at Antonio ikke måtte blive nægtet frigørelse for sine lidelser på grund af vores uværdighed, at Herren ville tilgive os vore synder og velsigne os med tro og kraft til at velsigne Antonio, eller at han ville velsigne Antonio uden os.

Vi må have bedt en halv times tid, skiftevis, før der faldt ro over os. Vi bestemte os til at gå ud, lægge hænderne på Antonio og lade Ånden vejlede os.

Da vi kom ud, spurgte hans kone: „Holdt I bøn?" Vi sagde ja, og hun sagde: „Han er faldet i søvn."

Vi gik fra huset, stille og flove. I vore hjerter var der for altid og stærkt indskrevet en dyrekøbt lektie om det tåbelige i at lade personlige uoverensstemmelser afskære os fra kilden til den kraft at kunne velsigne. □

„Hvad enten du tror, du kan, eller tror, du ikke kan, så har du ret.”

EN VINDERS STØVLER

Ældste Robert Backman
De halvfjerds' første Kvorum

„Et menneske er bogstaveligt det, han tænker. Hans karakter er summen af alle hans tanker,” skrev James Allen i sin klassiske *As A Man Thinketh.* Da jeg tjente som missionspræsident, oplevede jeg dramatiske beviser på sandheden af den udtalelse ved at betragte vore missionærer.

Ved sin ankomst til missionsmarken sad en ny missionær sammen med mig, mens vi diskuterede hans pligter og opgaver og den disciplin, det ville kræve af ham. Da jeg beskrev, hvad der forventedes af ham, standsede han mig pludselig: „Lige et øjeblik, præsident Backman. Der er noget, du bør vide. Jeg er dum.” Fast besluttet på at vise ham den store mulighed, der var hans, m.h.t. at gøre en indsats som én af Guds sønner, og for at forstå sin enestående mission på jorden, gav jeg ham en seniorkammeret, der arbejdede virkelig hårdt med ham, pressede ham til at lære, til at udvikle sig og til at tjene, til trods for hans indbildte svaghed. Derudover blev jeg ved med at presse ham så meget, at hans distriktsleder skrev til mig i en rapport, at den nye missionær havde i sinde at give mig en næsestyver næste gang, han så mig. Nogle uger senere gennemrejste min hustru og jeg missionen for sidste gang, før vi skulle afløses. Jeg benyttede lejligheden til at sætte mig og snakke privat med hver enkelt missionær, så jeg kunne udtrykke min kærlighed og tillid til ham. Denne nye missionær kom også. Jeg lukkede døren, efter han var kommet ind, tog brillerne af og sagde: „Hvis det kan få dig til at føle bedre, ældste, så gå bare i gang og stik mig én på næsen.” Et øjeblik troede jeg, at han ville gøre, hvad han havde truet med. I stedet faldt han i mine arme og græd inderligt. Og så havde vi ét af disse ubetalelige øjeblikke, hvor vi talte om hans guddommelige muligheder og hans evne til at elske og betjene sine medmennesker. Da vi endte vores samtale, bemærkede jeg, at hvis han ønskede at gøre mig lykkelig, måtte han komme til mit kontor i Salt Lake City om cirka to år og fortælle mig, at han havde gennemført sin mission.

Vi havde været hjemme fra vores mission i omkring to år, da jeg en morgen så op fra mit skrivebord og fik øje på et smilende ansigt i døren. Det var min missionær. Uden at give sig tid til at hilse udbrød han: „Præsident, jeg gennemførte min mission.”

Hvor var jeg stolt af ham!

En anden ny missionær var så genert og tilbageholdende, at han ikke kunne se på mig uden at rødme. Jeg fandt ud af, at han var vokset op på et svinelandbrug

og var mere vant til svin end mennesker. Det var meget vanskeligt for ham at tale med andre mennesker, og alligevel havde han et brændende ønske om at være missionær. Da vi senere var til zonekonference i den zone, hvor han arbejdede, rejste denne missionær sig og bar sit vidnesbyrd: „Præsident, jeg har opdaget, at det at blive missionær er lige som at spille fodbold." Han fortalte om, hvordan han forlod gården for at gå på high school. Da han indtegnede sig til skolen, så han fodboldholdet træne, og han bestemte sig til, at han også ville spille, men han havde aldrig haft fodboldstøvler og heller ikke penge nok til at købe nogle. Så kom han i tanker om, at hans fætter havde været fodboldhelt på skolen. Han aflagde et besøg hos fætteren og spurgte, om han måtte låne hans støvler. Fætteren gav ham støvlerne men advarede ham: „Lad være med at vanære dem." Vores missionær kom med på holdet. I den første kamp kom han til at stå over for en stor, voldsom og brutal modstander. Han kastede et enkelt blik på den frygtelige modstander, tog et dybt åndedrag og sagde så til sig selv: „Ham kan jeg ikke klare! Men min fætter kunne - og jeg går med hans støvler." Så jeg gik løs på ham og væltede ham omkuld, og det gjorde jeg hele kampen igennem."

Hvilken slags missionær tror I, han blev? Hvor vigtigt er det ikke for os at tage livet med den rigtige indstilling - at tænke positivt på livet og vores rolle i det. Jeg plejede bestandigt at minde mine missionærer om dette: „Hvad enten du tror, du kan, eller tror, du ikke kan, så har du ret." Jeg fortalte dem om en reklame i et tidsskrift, jeg havde set, der viste et billede af en humlebi. Under billedet hed det: „Humlebien kan ikke flyve. Ifølge naturlovene er dens krop for kluntet i forhold til vingerne, men det ved humlebien ikke, så derfor flyver den."

Kejser Markus Aurelius (121-180) gav udtryk for denne sandhed: „Vores tilværelse er, hvad vore tanker gør den til." Ved en ungdomskonference, hvor der blev gjort meget ud af vore muligheder som Guds børn, rejste en pige sig og bar sit vidnesbyrd. Hun sagde: „Jeg ved, at vi kun kan blive det, som vi tror, vi kan blive. Jeg vil tage hjem fra denne konference, se mig i spejlet og sige til mig selv: ‚Susan, du er smuk!'"

Bevæbnet med Jesu Kristi evangelium og vor identitet som Guds åndelige børn, bør sidste dages hellige være de mest positivt tænkende mennesker i verden. Vi ved, at vores kærlige Fader i Himlen har sat os her for at få succes - ikke for at få fiasko. Det burde hjælpe os til at leve ved tro. Vi bør være optimistiske og have tillid til, at vi er velsignede med at skulle være en del af den guddommelige plan, en plan for evig frelse. Hvis vi ønsker at være mere positivt indstillede, mere begejstrede, mere optimistiske, så ligger løsningen lige foran os. „Et menneske er bogstaveligt det, han tænker."

Mine elskede unge brødre og søstre, efterhånden som I vokser op, vil jeg opmuntre jer til at tænke positive tanker om jeres enestående personlighed, jeres strålende fremtid, de smukke sandheder i Jesu Kristi evangelium, og jeres forhold til jeres personlige Frelser. Sådanne tanker vil opmuntre jer til handling, sikre jer et rigt, produktivt liv her og evigt liv og ophøjelse herefter.

Apostlen Paulus, der ønskede at de tidlige hellige skulle tænke positivt, sagde det så godt i sit brev til filipperne:

„Iøvrigt børdre! alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, al dyd og alt, hvad der er ros værd; det skal I have i tanke!" (Fil. 4:8) □

